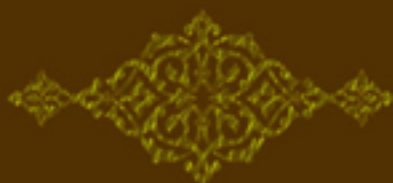

موت جون سختيون

مع

مرڻ کان پوءِ ڪم اچڻ وارا اعمال

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
 آمَّا بَعْدُ فَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

موت جون سختيون ۽ مرڻ کان بعد اچڻ وارا اعمال

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَعَلَىٰ إِلِكِ وَأَصْحَبِكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ وَعَلَىٰ إِلِكِ وَأَصْحَبِكَ يَا نُورَ اللَّهِ

نَوَيْتُ سُنَّتَ الْأَعْتِكَافِ

(مون سنّتِ اعتكاف جي نيت ڪئي)

جڏهن به مسجد ۾ داخل ٿيو، ياد اچڻ تي نفلي اعتكاف جي نيت ڪري وٺندا ڪيو، جيستائين مسجد ۾ رهندو نفلي اعتكاف جو ثواب حاصل ٿيندو رهندو ۽ ضمناً مسجد ۾ کائڻ پيئڻ به جائز ٿي ويندو.

دُرود شريف جي فضيلت

حُضُورِ نَبِيِّ پاك، صاحبِ لُولاڪ، سياحِ أَفلاڪ، صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عاليشان آهي: ”جڏهن پاڻ ۾ محبت رکڻ وارا ٻه ٻانهي پاڻ ۾ ملاقات ڪندا آهن ۽ نبي ڪريم (صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) تي دُرودِ پاك پڙهندا آهن ته انهن ٻنهي جي جدا ٿيڻ کان پهرين ان جا اڳيان پٺيان جا گناه معاف ڪيا ويندا آهن.“ (مسند ابي يعليٰ الموصلي، مسند انس بن مالڪ، الحديث: ۲۹۵۱، ج ۳، ص ۹۵)

ذڪر و درود هر گھڙي ورد زبان رھے ميري فضول گوئي کي عادت نڪال دو

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀائرو! ثواب حاصل ڪرڻ خاطر بيان ٻڌڻ کان پهريان

سنيون سنيون نيتون ڪري وٺون ٿا. فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ:

«نِيَّةُ الْمُؤْمِنِ خَيْرٌ مِّنْ عَمَلِهِ» يعني مسلمان جي نيت ان جي عمل کان بهتر آهي.¹

پهريون نڪ: (1) بغير سني نيت جي ڪنهن به نڪ عمل جو ثواب ناهي ملندو.

(2) جيتريون سنيون نيتون وڌيڪ، اوترو ثواب به وڌيڪ.

بيان ٻڌڻ جون نيتون

نگاهون جهڪائي پوري توجه سان بيان ٻڌندس ❁ تڪ

لڳائي ويهڻ بدران علمِ دين جي تعظيم خاطر جيترو ٿي سگهيو ٻئي

گوڏا وڃائي ويهندس ❁ ضرورت پوڻ تي سوڙهو يا سرڪي ٻين جي

لاءِ جاءِ ڪشاده ڪندس ❁ ڌڪو وغيره لڳو ته صبر ڪندس، گهوري

ڏسڻ ۽ اٽڪڻ کان بچندس ❁ صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! اذْكُرُ اللهُ تُوْبُوا اِلَيَّ اللهُ! وغيره

ٻڌي ثواب ڪمائڻ ۽ صدا لڳائڻ وارن جي دل جوئي (يعني دلداري) جي

لاءِ بلند آواز سان جواب ڏيندس ❁ بيان کان پوءِ پاڻ اڳتي وڌي سلام،

مصافحو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندس.

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ!

¹ (المعجم الكبير للطبراني، باب السين، سهل بن سعد الساعدي الحديث: 5942، ج 6، ص 185)

بيان ڪرڻ جون نيتون

مان به نيت ڪيان ٿو ❁ الله جي رضا حاصل ڪرڻ ۽ ثواب حاصل ڪرڻ جي لاءِ بيان ڪندس ❁ ڏسي بيان ڪندس ❁ سيپاري 14

سورة النحل آيت نمبر 125: اُدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالنُّوْعِطَةِ الْحَسَنَةِ

”ترجمو ڪنز الايمان: پنهنجي رب جي وات جي طرف سڌ پڪي سمجھ ۽ چڱي نصيحت سان“ ۽ بخاري شريف (حديث: 4361) جي هن فرمانِ مصطفيٰ

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً¹ يعني ”منهنجي طرفان پهچايو

جيتوڻيڪ هڪ ئي آيت هجي“ ۾ ڏنل احڪام جي پيروي ڪندس ❁

نيڪي جو حڪم ڏيندس ۽ بُرائي کان منع ڪندس ❁ شعر پڙهڻ،

عربي، انگريزي ۽ ڏکيا لفظ ڳالهائڻ دؤران دل جي اخلاص تي توجُّه

رڪندس يعني پنهنجي علم جو رُعب ويهارڻ مقصود ٿيو ته ڳالهائڻ کان

بچندس ❁ مدني قافلي، مدني انعامات ۽ علاقائي دوره براءِ نيڪي

جي دعوت وغيره جي رغبت ڏياريندس ❁ تهڪ ڏيڻ ۽ ڏيارڻ کان

بچندس ❁ نظر جي حفاظت بڻائڻ جي خاطر حتي الامکان نگاهون

جهڪائي رڪندس. صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ عَلِيٍّ مُحَمَّدٍ

1... بخاري، ڪتاب احاديث الانبياء، باب ما ذكر عن بنى اسرائيل، 462/2، حديث: 3461

منا منا اسلامي پائرو! اڄ شبِ براءت آهي، نجات حاصل ڪرڻ جي رات آهي، پلائين واري رات آهي، رحمتن واري رات آهي، دعائن جي قبوليت واري رات آهي، بخشش جي رات آهي، تقسيمِ رزق جي رات آهي، حاجين جا نالا لڪجڻ جي رات آهي، جهنم کان چٽڪاري واري رات آهي، سعادت مندي يا بدبختي لڪجڻ جي رات آهي، اڄ اها رات آهي جو آئنده شبِ براءت تائين مرڻ وارن جا نالا ملڪُ الموت عَلَيْهِ السَّلَامُ جي سپرد ڪيا ويندا آهن، آه!

عزيزا ياد ڪر جس دن که عزرائيل آين گے نہ جاوے کوئی تیرے سَنگ اکیلا تونے جانا ہے

ملڪُ الموت جي آمد

حضرت سيدنا يزيد رَقَاشِي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْكَلْبِي فرمائن ٿا: بني اسرائيل جو هڪ انتهائي مغرور شخص پنهنجي گهر ۾ ڪنهن فرد سان گڏ اڪيلائي ۾ هو، اچانڪ هن ڏٺو ته ڪو دروازي کان اندر آيو آهي. گهٻرائجي يڪدم غُصِي مان پڙڪي اٿيو ۽ پڇڻ لڳو: تون ڪير آهين ۽ ڪنهن جي اجازت سان منهنجي گهر ۾ داخل ٿيو آهين؟ اچڻ واري جواب ڏنو: آءُ گهر جي مالڪ جي اجازت سان داخل ٿيو آهيان، آئون اهو آهيان جنهن کي اندر اچڻ کان نه ڪو پهريدار روڪي سگهي ٿو نه ڪنهن بادشاه جي اجازت درڪار آهي ۽ نه ئي ڪنهن جو رُعب ۽ دٻڊبو مون کي خوفزدہ ڪري سگهي ٿو، مون کان ڪو ضدي ۽ مغرور شخص نه جان چڙائي سگهي ٿو نه ڪو سرڪش بچي سگهي ٿو. هي ٻڌي ان مغرور شخص کي انتهائي ندامت ٿي ۽ ان جي جسم تي ڏڪڻي شروع ٿي وئي، ايستائين جو اونڌي منهن ڪري پيو، پوءِ پنهنجو ڪنڌ

مٿي ڪٿي ڏلت ۽ خيرات گهرڻ واري انداز ۾ چوڻ لڳو: ان جو مطلب آهي ته توهان حضرت ملڪ الموت عَلَيْهِ السَّلَام آهيو. چيائون: آءُ ئي ملڪ الموت آهيان. مغرور شخص پڇيو: ڇا توهان مون کي ڪجهه مهلت ڏئي سگهو ٿا ته جيئن آئون توبه ڪري سگهان؟ حضرت ملڪ الموت عَلَيْهِ السَّلَام چيو: هرگز نه! تنهنجي مدت ختم ٿي چڪي آهي، تنهنجي ساه جي ڳٽپ پوري ٿي چڪي آهي، وقت پورو ٿي چڪو آهي ۽ هاڻي تو وٽ ڪو رستو نه بچيو آهي. مغرور شخص وري پڇيو: توهان مون کي ڪيڏانهن وٺي ويندا؟ چيو: تنهنجي ان عمل جي طرف جيڪو تو اڳيان موڪليو آهي ۽ ان گهر جي طرف جيڪو تو تيار ڪيو آهي. هن چيو: مون ڪو نڪ عمل اڳيان نه موڪليو آهي نه ڪو چڱو گهر تيار ڪيو آهي.

حضرت ملڪ الموت عَلَيْهِ السَّلَام چيو: پوءِ توکي جهنم جي وادي جي طرف وٺي هلندس جيڪا گوشت کي ڀڄي ڇڏيندي آهي. پوءِ پاڻ عَلَيْهِ السَّلَام جن مغرور شخص جي رُوح قبض ڪري ورتي ۽ اهو پنهنجي گهروارن جي درميان ڪري پيو ۽ سڀني روئڻ ۽ رڙيون ڪرڻ شروع ڪري ڇڏيو. حضرت سيدنا يزيد رَقَاشِي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْكَلْبِي مَزِيد فرمائن ٿا: جيڪڏهن گهروارا ان جي بُري انجام کي ڄاڻي وٺن ها ته اڃا وڌيڪ روئن ها.

(احياءُ العُلُوم، ڪتاب ذڪر الموت وما بعده، الباب الثالث، ۲۱۶/۵)

دلِ اغافل نه هو ڪو دم به دنيا چھوڙ جانا هے
تڙا نازڪ بدن بھائي جو ليئو تيج پھولون پر
ٿو پٺي موت کو مت بھول ڪر سامان چلنے کا
نه بيلى هو سکے بھائي نه بيٺا باپ تے مائي
بغچه چھوڙ ڪر خالي زمين اندر سماتا هے
يه هو گا ايڪ دن بے جا اسے کيڙون نے کھانا هے
زمين کي خاک پر سونا هے اينئون کا سرھاتا هے
ٿو کيون پھرتا هے سو دائي عمل نے کام آتا هے

کهاڻ ۽ زور نروڊي! کهاڻ ۽ تحت فرعونى!
 گڻن سب چھوڙ يه فاني اگر نادان دانا هه
 عزيزا ياد كر جس دن كه عزرائيل آهين گ
 نه جاوے كوئي تيره سنگ اكيلا ٿونے جانا هه
 جهاڻ كه شغل ميں شاذغل خدا كے ذڪر سے غافل
 كره دعوى كه يه دنيا مرا دائم ٿهكانه هه
 علام اڪ دم نه كر غفلت حياتي پر نه هو غره
 خدا كى ياد كر هر دم كه جس نے كام آنا هه

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

موت عمر ڏسندي آهي نه مهلت ڏيندي آهي

منا منا اسلامي پائرو! توهان ڏنو ته كيئن ياد خدا و مصطفى
 عَزَّوَجَلَّ وَ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کان غافل، عياشين ۾ مصروف شخص ڏانهن
 جڏهن ملڪ الموت حضرت سيدنا عزرائيل عَلَيْهِ السَّلَامُ موت جو پيغام ڪڍي
 تشريف ڪڍي آيا ته ان جي اڪين کان غفلت جو پردو هتي ويو ۽ ان جي
 اک کلي وئي ۽ پوءِ روئڻ ۽ رڙڻ لڳو، حالانڪ اهو شخص ان کان پهرين
 طرح طرح جي گناهن ۾ ٻڌل هو. پر پوءِ جڏهن عزرائيل عَلَيْهِ السَّلَامُ تشريف
 ڪڍي آيا ته فقط افسوس وچان هٿ ملڻ ۽ جان حوالي ڪرڻ کان علاوه
 ڪو چارو نه هو، ڇو ته ان وقت موت جو فرشتو ڪا مهلت ناهي ڏيندو.

سب کو مرنا هي پڙيگا ياد رکھو بھايو!

دير ميں جاينگا کوئي کوئي چلڊے گا سویر

(وسائلِ بخشش، ص ۲۳۴)

هڪ ڏينهن مرڻو آهي آخر موت آهي

منا منا اسلامي پائرو! ڏينهن ۽ رات ڄڻ ته ٻه سواريون آهن،
 جنهن تي اسان واري واري سوار ٿيندا آهيون، هي سواريون مسلسل

پنهنجو سفر جاري رکنديون آهن ۽ اسان کي موت جي منزل تي پهچائي
 ئي ساھ ڪٽنديون، ڇا اسان ڪڏهن غور ڪيو آهي ته ڏينهن جي گذرڻ ۽
 رات جي وڃڻ تي اسان تمام خوش ٿيندا آهيون، حالانڪ اسان جي
 زندگي جو هڪ ڏينهن ۽ هڪ رات گهٽ ٿي ويندي آهي ۽ اسان موت
 جي مزيد ويجهو قريب ٿي ويندا آهيون، اسان جي حيثيت ته بلب جيان
 آهي جنهن جي تمام روشني ۽ توانائي پلاسٽڪ جي هڪ بٽڻ ۾
 لڪيل هوندي آهي، ان بٽڻ تي لڳڻ واري آگر جي هلڪي دٻاءُ سان ان
 جي روشني بند ٿي ويندي آهي، اهڙي طرح موت جو وقت اچڻ تي
 اسان جو تازو توانو جسم ايترو بي بس ٿي ويندو آهي جو اسان
 پنهنجي مرضي سان هٿ به نه ٿا هلائي سگهون. حالانڪ اهو طيءَ آهي
 ته هڪ ڏينهن اسان کي به مرڻو آهي، پر اسان اهو نه ٿا ڄاڻون ته موت
 اچڻ ۾ ڪيترو وقت باقي آهي؟ ڇا معلوم جو اڄ جو ڏينهن اسان جي
 زندگي جو آخري ڏينهن يا اچڻ واري رات اسان جي زندگي جي آخري
 رات هجي! بلڪ اسان وٽ ته ان جي به ضمانت ناهي ته هڪ ساھ کان
 پوءِ ٻيو ساھ به ڪٿي سگهنداسين يا نه؟ اهو به ممڪن آهي ته جيڪو
 ساھ اسان ڪٿي رهيا آهيون اهو ئي آخري ساھ هجي، ٻيو ساھ ڪٿڻ جو
 موقعو ئي نه ملي! ڇا خبر هي بيان ٻڌڻ جي دوران ئي حضرت ملڪ
 المَوْتِ عَلَيْهِ السَّلَامُ اسان جي روح قبض فرمائي وٺن! هر روز اسان کي هي
 خبرون ٻڌڻ ۾ اينديون آهن ته فلان چڱو ڀلو هو، بظاهر ان کي ڪا
 بيماري به نه هئي، پر اڃانڪ هارت فيل ٿيڻ جي وجه سان ڪجهه منتن
 جي اندر اندر ان جو انتقال ٿي ويو، ائين ئي ڪنهن به وقت اسان به

دنيا مان رخصت ٿي سگهون ٿا ڇو ته جيڪا رات قبر ۾ گذرڻي آهي
اها ٻاهر نه ٿي گذري سگهي.

ولا! غافل نه هو يڪدم به دُنيا چھوڙ جانا ۽ باغچي چھوڙ ڪر خالي زمين اندر سماتا ۽
اُڻس و کجواب ڪے بستر ۽ يُون نازاں نه هو اس تن بے جان پر خاکی کفن ره جائے گا

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا مناسلامي پاترو! اسان کي به موت کان پهرين موت جي تياري
ڪرڻ گهرجي، گناهن ۽ غفلت پري زندگي کي ڇڏي ڪري نيڪين
جي راه تي هلڻ گهرجي، نه ته قبر ۽ حشر جي عذاب سان گڏوگڏ ان
کان پهرين موت جي سختين کي به منهن ڏيڻو پوندو. ياد رکو! جڏهن
ڪنهن جي موت جو وقت قريب ايندو آهي ۽ ان جي روح نڪري رهي
هوندي آهي ته هي تمام ڏکيو مرحلو آهي. سڪرات جي وقت پيش اچڻ
وارين سختين جو ذڪر قرآن مجيد ۾ به موجود آهي. جيئن ته سڀياري
26 سُوْرَةُ ق، آيت نمبر 19 ۾ ارشاد ٿئي ٿو:

ترجمو ڪنزالايمان: ۽ آئي موت
جي سختي حق سان گڏ هي آهي
جنهن کان تون پڇندو هئين.

وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ۗ
ذٰلِكَ مَا كُنْتُمْ مِنْهُ تَحِيْدًا ﴿١٩﴾

ياد رکو! موت جي سختين ۽ تڪليفن کي برداشت ڪرڻ انتهائي مشڪل
عمل آهي، امير المؤمنين حضرت سيدنا عمر فاروق اعظم رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جن
حضرت سيدنا ڪعب الاحبار عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْبَقَاءُ کي فرمايو: اي ڪعب! اسان
کي موت جي باري ۾ ٻڌايو؟ انهن عرض ڪئي: ”اي امير المؤمنين!
موت ان شاخ وانگر آهي جنهن ۾ ڪيترائي ڪنڊا هجن ۽ ان کي

ڪنهن شخص جي پيٽ ۾ ايئن داخل ڪيو وڃي جو هر گندو ڪنهن نه ڪنهن رڳ ۾ اٽڪي وڃي، پوءِ ڪو شخص ان کي جهٽڪي سان ڇڪي ته جيڪو ڪجهه نڪرڻو هو اهو نڪري آيو ۽ جيڪو باقي رهجي ويو سو رهجي ويو.“
(احياء العلوم، ۵/۲۱۰)

حَضْرَتِ سَيِّدُنَا عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ جن ارشاد فرمايو: اي حوارين جي جماعت! توهان الله عَزَّوَجَلَّ کان دعا گهرو ته اهو مون تي موت جون سختيون آسان فرمائي ڇڏي، ڇو ته مون کي موت جو خوف ايتري قدر آهي جو ڪٿي ان خوف سان ئي مون کي موت نه اچي وڃي.
(احياء العلوم، ۵/۲۰۸)

حَضْرَتِ سَيِّدُنَا امام اوزاعي رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: اسان وٽ هي ڳالهه پهتي آهي ته قيامت اچڻ تائين مردو موت جون تڪليفون محسوس ڪندو رهندو آهي. (احياء العلوم، ۵/۲۰۹)

سڪرات میں گر رُوئے محمد پہ نظر ہو
ہر موت کا جھنکا بھی مجھے پھر تو مزادے
(وسائلِ بخشش، ۱۲۰)

منا منا اسلامي پائرو! سڪرات جي وقت انسان جي روح نڪرڻ انتهائي ڏکيو ۽ تڪليف ڏيندڙ عمل آهي. ان لاءِ ڏکيائي کان بچڻ جي لاءِ ان جي تياري انتهائي ضروري آهي.

حَضْرَتِ سَيِّدُنَا امام فَرَطْبِي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْقَوِي فرمائن ٿا: موت تمام وڏي مصيبت آهي پر ان کان وڏي مصيبت اها آهي ته انسان موت کان غافل ٿي وڃي ۽ ان جي ياد کان منهن ڦيري ڇڏي ۽ ان جي لاءِ اعمال ڪرڻ

چڏي ڏي، بيشڪ موت ۾ غور ۽ فڪر ڪرڻ وارن ۽ عبرت پڪرڻ وارن جي لاءِ نصيحت ۽ عبرت موجود آهي.

(التذڪرة باحوال الموتى وامور الآخرة، ص: ۸)

هائے! غافل وہ کیا جگہ ہے جہاں پانچ جاتے ہیں چار پھرتے ہیں
جاگ! سُنان بن ہے رات آئی گُرج بہر شکار پھرتے ہیں

(حدائق بخشش، ص: ۱۰۰)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدَ

منا منا اسلامي پائرو! ياد رکو! موت جي هونناڪين جو صحيح معنيٰ ۾ تصوّر ئي ماريندڙ آهي. يقيناً عقلمند اهو ئي آهي جيڪو ان فاني جهان جي دلچسپين کان اڻ ڄاڻ ٿي ڪري موت جي سختين ۽ تڪليفن کي پيش نظر رکندي ان جي تياري ۾ مشغول رهي. پر افسوس! اسان عقلمندي جو ثبوت ڏيڻ کان بجائي موت کان بلڪل غافل وينا آهيون، تاجدار رسالت، شهنشاھ نبوت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عبرت نشان آهي: جيڪڏهن جانورن کي موت جي باري ۾ ايترو علم هجي ها جيترو توهان ڄاڻو ٿا ته توهان انهن مان ڪنهن کي موٽو ۽ تازو نه ڪاڻو ها. (التذڪرة باحوال الموتى وامور الآخرة، ص: ۸)

منا منا اسلامي پائرو! ٻڌو توهان ته جيڪڏهن جانورن کي موت جي متعلق ايتري معلومات ملي وڃي جيڪا اسان کي آهي ته انهن مان ڪو به ٿلهو نه هجي ها. اسان ڄاڻون ٿا ته موت برحق آهي، هي به معلوم آهي ته هڪ ڏينهن ضرور مرڻو آهي، ان ڳالهه کان به باخبر آهيون ته روح نڪرڻ جو وقت انتهائي مشڪل هوندو ۽ مرڻ کان بعد

دنياداري، رشتيداري ۽ اسان جا بلند مڪان ۽ گاڏي ڪنهن ڪم نه ايندي، ان ڳالهه کي به ڄاڻيون ٿا پر پوءِ به نه ڄاڻي ڇو غفلت جي نند سئل آهيون. منقول آهي ته جيڪڏهن موت جي تڪليف جو هڪ قطرو دنيا جي جبلن تي رکيو وڃي ته سڀ ڳري وڃن. (احياء العلوم، ۵/ ۲۰۹) هاڻي ٿورو سوچيو! اهو موت جنهن جي تڪليف جي هڪ قطري جو هي حال آهي جو بلند ۽ ڊگها جبل به برداشت نه ڪندي ڳري وڃن ته هي تڪليف انسان جي لاءِ ڪيتري قدر تڪليف جو سبب ٿيندي هوندي؟

جاں کڻي کي تڪليفن دَنُحُ سے ہیں بڑھ کر کاش! مُرُغُ بن کے طيَبه میں دَنُحُ ہو گیا هوتا
کاش! کہ نہ دُنیا میں پیدا مِیں هُوا هوتا قَبْر و حَشْرُ کا هر غم خُتم ہو گیا هوتا

(وسائلِ بخشش، ص: ۱۶۰، ۱۵۸)

درحقيقت موت جي شدت ۽ تڪليف ته اهو ئي ڄاڻي سگهي ٿو جيڪو ان جو ذائقو چڪي وٺي، پر جنهن موت جو ذائقو نه چڪيو اهو پاڻ کي پهچڻ واري درد ۽ تڪليف سان ان جو اندازو لڳائي سگهي ٿو. حضرت سيّدنا امام محمد بن محمد غزالي عليه رَحْمَةُ اللهِ الْوَالِي فرمائن ٿا: ان جو اندازو ايئن ٿي سگهي ٿو ته جسم جو جيڪو حصو بي جان ٿي چڪو هجي ته ان کي سُور جو احساس ناهي ٿيندو ۽ جنهن ۾ جان هجي ان کي سُور جو احساس ٿيندو آهي، جيڪو حقيقت ۾ روح کي ٿيندو آهي، تنهن لاءِ جڏهن ڪو حصو زخمي ٿيندو آهي يا باه ۾ سڙي ويندو آهي ته اهو ئي سڙڻ يا تڪليف روح جي طرف وڌندي آهي ۽ جيتري قدر وڌندي آهي ايتري قدر روح تڪليف محسوس ڪندو آهي. اندازو ڪريو ته (ان) صورت ۾ تڪليف گوشت، رت ۽ ٻين حصن ۾

تقسيم ٿيندو آهي ۽ روح تائين ان جو ڪجهه ئي حصو پهچندو آهي، پر جيڪڏهن اها ئي تڪليف بين حصن تائين نه پهچي ۽ براه راست روح تائين پهچي وڃي ته ان جي تڪليف ۽ شدت جو عالم ڇا هوندو؟ (احياء العلوم، ۵/۲۰۷) مزيد فرمائڻ ٿا: سڪرات جون تڪليفون براه راست روح تي حملہ آور ٿينديون آهن ۽ پوءِ هي تڪليفون پوري بدن ۾ ايئن پکڙجي وينديون آهن جو هر هر رڳ، پٺا، حصا ۽ جوڙ مان روح ڪڍيو ويندو آهي گڏوگڏ هر وار جي پاڙ مٿي کان پيرن تائين ڪل جي هر حصي مان روح ڪڍي ويندو آهي. (احياء العلوم، ج ۵، ص: ۲۰۷)

منا منا اسلامي پائرو! روح نڪرڻ جي تڪليف سان گڏ گڏ مال، اسباب، دوست، احباب، ماءُ، پيءُ، ڀاءُ ۽ ڀيڻ کان جدا ٿيڻ جو غم، مَلِكُ الْمَوْتِ عَلَيْهِ السَّلَامُ کي ڏسڻ جو خوف، سوڙهي ۽ اونداهي قبر جي اڪيلائي جو خوف، خوفناڪ صورتن وارن فرشتن يعني منڪر نڪير جي سوالن جا جواب ڏيڻ، مردي جي لاءِ ڪيتري قدر خطري وارا مرحلا هوندا؟ اسان الله عَزَّوَجَلَّ کان ان جي فضل و ڪرم ۽ عافيت جو سوال ڪريون ٿا، يقيناً اسان کان موت جون سختيون ۽ هولناڪيون برداشت نه ٿي سگهنديون، تنهن لاءِ اسان کي گهرجي ته گناهن کان پري رهون ۽ الله عَزَّوَجَلَّ جي ناراضي وارن ڪمن کان بچندا رهون ۽ ان جي خفيه تدبير کان بچندا رهون. اڄ کان بلڪ هاڻي کان پڪي سچي توبه ڪري ونون ۽ آئنده گناه نه ڪرڻ جو پڪو ارادو ڪريون. نيڪين ۾ دل لڳائڻ، گناهن کان جان چڏائڻ جي لاءِ دعوتِ اسلامي جي مدني ماحول سان وابسته رهون، هفتيوار سنتن پري اجتماع، هفتيوار مدني

مذاڪري ۾ اجتماعي طور تي شرڪت ۽ هر مهيني 3 ڏينهن مدني قافلي ۾ سفر کي پنهنجو معمول بڻايون، ان جي برڪت سان اسان کي نيڪين ڪرڻ جا بيشمار موقعا مُيسر ايندا ۽ مرڻ کان پهرين آخرت جي تياري ڪرڻ جو موقعو ملندو. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ**

گورِ نيڪاں باغِ هو گي خلد کا
مجرموں کي قبر دوزخ کا گڙها
کر لے تُو بہ رُب کی رحمت ہے بڑی
قبر میں ورنہ سزا هو گي کڙی

(وسائلِ بخشش، ص ۷۱۲)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

موت جي سختين جا اسباب

منا منا اسلامي پاترو! هر شخص تي موت جون سختيون ان جي عملن جي مطابق هونديون آهن، جيڪڏهن اسان پنهنجي زندگي نيڪ عملن ۾ گذاري هوندي ته سڪرات جي وقت اسان جو روح آرام سان نڪرندو ۽ جيڪڏهن سڄي عمر مَعَاذَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ گناهن جو سلسلو رهيو هوندو ته موت جون سختيون برداشت نه ڪري سگهنداسين. تنهنڪري هاڻي زندگي کي غنيمت سمجهندي معمولي نظر اچڻ واري گناه کان به پاسو ڪريون ۽ سستي جي سبب ننڍڙي نيڪي به هرگز هرگز نه ڇڏيون. ياد رکو!

قبر کي جنت جو باغ بنائڻ وارو عمل

منا منا اسلامي پاترو! هي دنيا دَارُ الْعَمَلِ (يعني عمل ڪرڻ جي جڳهه) ۽ آخرت دَارُ الْجَزَاءِ (يعني بدلي ملڻ جي جڳهه) آهي، جيڪو اسان هتي پوکينداسين

اهو ئي آخرت ۾ لڻداسين، ڪڻڪ پوکي چانورن جو فصل حاصل ڪرڻ بيقوف جو خواب ئي ٿي سگهي ٿو. ان لاءِ سمجھداري جو تقاضو اهو ئي آهي جيڪو توهان لڻڻ چاهيو ٿا ان جو ئي بچ چئو. تنهنڪري جنت ۾ وڃڻ جي لاءِ جنت ۾ وٺي وڃڻ وارا عمل ڪرڻا پوندا. اها جنت جتي نهايت خوبصورت جهان آباد آهي، جنهن ۾ موت جو آزار (يعني ڏک ۽ تڪليف) ناهي، بيماريون ۽ قرضن جو بار نه آهي، جنهن ۾ پوڙهائپ جي ڪمزوري ناهي، غريبي، ناداري، معذوري ۽ مجبوري ناهي بلڪ هي اهو مقام آهي جتي زندگي جون تمام رونقون جمع ڪيون ويون آهن. حسين حورون، مزيدار کاڌا ۽ ميوا ته اهڙا جو ماڻهو تصور به نه ٿو ڪري سگهي، بستر ۽ لباس ته اهڙا اعليٰ جو اچ بادشاهن کي نصيب ناهن، ڪمرا ۽ محل اهڙا شاندار جو دنيا جا وڏا وڏا محل به ان جي آڏو ننڍا ڏسڻ ۾ اچن. پوءِ هي سڀ ڪجهه هميشه جي لاءِ ملندو، ان ۾ نه ڪمي جو انديشو آهي نه ڪسجڻ جو گٽڪو، پر نيڪيون ڪمائڻ جي لاءِ ڪجهه ته محنت ڪرڻي پوندي، انسان روزگار جي لاءِ به تڪليف سهندو آهي ڇو ته ان جي نتيجي ۾ روزي ملندي آهي. اڄ اسين مال کي تمام اهم سمجهندا آهيون پر ياد رکو بالفرض اسان جي قبر سون سان پري وڃي، اسان جي سڀ دولت ان ۾ منتقل ڪئي وڃي تڏهن به اسان کي آرام جي هڪ گهڙي به نه ملي سگهندي، هي زمين هي پلاٽ به اسان جي ڪنهن ڪم نه ايندا، اسان سمجهون ٿا هي زمين اسان جي آهي؟ نه! بلڪ اسان ان جا آهيون هڪ ڏينهن اسان کي ان جي اندر لهڻو پوندو. اولاد، احباب ۽ رشتيدار صرف مٽي جي اندر سمهارڻ ڄاڻن ٿا ۽ پوءِ

اسان جا عمل ٿي اسان سان قبر ۾ گڏ هوندا. دنيا وارن جا لڙڪ ۽ غمگيني برزخ ۾ اسان جي ڪم نه ايندي، سوگوارن جو ميٽڙ ڇا فائدو ڏيندو! ڪڏهن توهان سوچيو؟ اي ڪاش! آخرت جي فڪر اسان تي اهڙي غالب ٿي وڃي جو جڏهن اونداهي ڏسون ته قبر جي اونداهي ياد اچي وڃي، ڪا تڪليف پهچي قبر ۽ حشر جون پريشانين سامهون اچي وڃن، سمهڻ لڳون ته موت ۽ قبر ۾ لپٽڻ ياد اچي وڃي، اي ڪاش! اسان جي دل نيڪين ۾ اهڙي لڳي وڃي جو گناه جي خيالن کان به پري پڄون! اچو ته! قبر کي روشن ڪرڻ ۽ ان کي آرامده بنائڻ جي لاءِ ڪجهه عملن جي باري ۾ ٻڌون: جيئن ته

(1 کان 5) نماز، روزو، حج ۽ زڪوة وغيره

حضرت سيّدنا ڪعب رضي الله تعالى عنه کان مروِي آهي جڏهن نيڪ شخص کي قبر ۾ رکيو ويندو آهي ته ان جا نيڪ عمل، نماز، روزو، حج، جهاد ۽ صدقو وغيره ان وٽ جمع ٿي ويندا آهن، جڏهن عذاب جا فرشتا ان جي پيرن جي طرف کان ايندا آهن ته نماز چوندي آهي: ان کان پري رهو، توهان جو هتي ڪو ڪم نه آهي، هي ان پيرن تي بيهي الله عزّوجلّ جي عبادت ڪندو هو، پوءِ اهي فرشتا مٿي جي طرف کان ايندا آهن ته روزو چوندو آهي: توهان جي لاءِ هتان کان ڪو رستو ناهي ڇو ته دنيا ۾ الله تعاليٰ جي خوشنودي جي لاءِ ان گهڻا روزا رکيا ۽ گهڻي بڪ ۽ اُج برداشت ڪئي، فرشتا ان جي جسم جي ٻين حصن جي طرف کان ايندا آهن ته حج ۽ جهاد چوندا آهن ته پري هتو، ان پنهنجي جسم کي تڪليف ۾ وجهي ڪري الله تعاليٰ جي رضا جي لاءِ

حج ۽ جهاد ڪيو هو تنهنڪري توهان جي لاءِ هتي ڪا جڳهه نه آهي. پوءِ اهي هٿن جي طرف کان ايندا آهن ته صدقو چوندو آهي: منهنجي دوست کان پري ٿي وڃو، ان هٿن مان ڪيترا ئي صدقا نڪتا آهن جيڪي خاص الله ﷺ جي رضا جي لاءِ ڏنا ويا هئا ۽ انهن هٿن مان نڪري اهي بارگاهِ الهي ۾ مقبوليت جي درجي تي فائز ٿيا تنهنڪري توهان جي لاءِ هتي ڪو ڪم نه آهي. پوءِ ان ميت کي چيو ويندو آهي ته تنهنجي زندگي ۽ موت ٻئي بهترين آهن ۽ رحمت جا فرشتا ان جي قبر ۾ رحمت جو فرش وڇائيندا آهن، ان جي لاءِ جنتي لباس آڻيندا آهن، حد نگاه تائين ان جي قبر ڪشاده ڪئي ويندي آهي ۽ جنت جي هڪ ڦنديل ان جي قبر ۾ روشن ڪئي ويندي آهي جنهن سان اهو قيامت جي ڏينهن تائين روشني حاصل ڪندو رهندو.

(مڪاشفة القلوب، باب في بيان القبر وسؤاله، ص ۱۷۱)

ٻه اوندهايون پري ٿينديون

شيخ طريقت امير اهل سنت دامت بركاته عليه ”فيضان سنت“ جلد 1 جي صفحي 872 تي لکن ٿا: منقول آهي ته الله ﷺ حضرت سيدنا موسيٰ ڪليم الله علي نبينا وعلية الصلوة والسلام کي فرمايو ته مون اُمتِ مُحَمَّدِيه علي صاحبها الصلوة والسلام کي ٻه نور عطا ڪيا آهن ته جيئن اهي ٻه اوندهاين جي ضرر (نقصان) کان محفوظ رهن. سيدنا موسيٰ ڪليم الله علي نبينا وعلية الصلوة والسلام عرض ڪيو: يا الله ﷺ! اهي ٻه نور ڪهڙا ڪهڙا آهن؟ ارشاد ٿيو: ”نور رمضان ۽ نور قرآن“ عرض ڪيو ويو: ٻه اوندهايون ڪهڙيون ڪهڙيون آهن؟ فرمايو: ”هڪ قبر جي ۽ ٻي قيامت جي.“ (درة الناصحين ص ۹)

خوشبودار قبر

حضرت سَيِّدُنَا عَبْدِ اللَّهِ بنِ غَالِبِ حَدَانِي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللَّهِ الْعَظِيمَةِ كِي جَدَّهِن دَفْنَايَو ويو ته سندن قبر مان مُشڪ جي خوشبو اچڻ لڳي. هڪ پيري ڪنهن انهن کي خواب ۾ ڏٺو ۽ پڇيو: ”توهان جي قبر مان ڪهڙي خوشبو ايندي آهي؟“ فرمايائون: ”تِلْكَ رَاءَ حَاةِ التَّلَاوَةِ وَالطَّبَاءِ يَعْنِي هِيَ تِلَاوَتٌ ۽ رُزْيُ جِي بَرَكْتِ آهِي.“

(حلية الاولياء، الحديث ٨٥٥٣، ج ٦، ص ٢٦٦)

نَمَازُ وَ رُزْيُ وَ حُجٌّ وَ زَكَاةٌ كِي تَوَقُّتٌ عَطَا هُوَ اُمَّتٌ مَّحْبُوبٌ كُو سَدَايَا رِبِ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

(6) صبر جا انوار

هڪ وڏي حديث پاڪ ۾ هي به آهي جڏهن مرڻ واري کي قبر ۾ رکيو ويندو آهي ته نماز ان جي ساڄي طرف کان ايندي آهي ۽ روزا کاڀي طرف کان ۽ قرآن ۽ ذڪر و اذڪار ان جي مٿي وٽان ۽ ان جو نماز جي طرف هلڻ پيرن وٽان ۽ صبر قبر جي هڪ ڪنڊ ۾ ايندو آهي. پوءِ اللهُ عَزَّوَجَلَّ عذاب موڪليندو آهي ته نماز چوندي آهي: ”پري ٿي هي پوري زندگي تڪليفون برداشت ڪندو رهيو، هاڻي آرام سان لڻيڻ لڳو آهي.“ پوءِ عذاب کاڀي طرف کان ايندو ته روزا ساڳيو جواب ڏيندا آهن، مٿي جي طرف کان ايندو آهي ته ساڳيو جواب ملندو آهي. ته عذاب ڪنهن طرف کان به ان وٽ نه پهچندو آهي. ان وقت صبر سڀني عملن کي چونڊو آهي ته مون ان ڪري نه چيو ته جيڪڏهن توهان سڀ عاجز ٿي وڃو ها ته آءُ ڳالهائين ها، پر هاڻي آءُ پُل صِرَاطِ ۽ مِيزَانِ تِي ڪم ايندس. (الموسوعة لابن ابي الدنيا، الحديث ٢٥٤، ج ٥، ص ٤٧٢)

(7) مسجد روشن ڪرڻ جي برڪت

حضرت سيّدنا عمر رضی اللہ تعالیٰ عنہ جن مرفوعاً روایت ڪئي ته ”جنهن الله عَزَّوَجَلَّ جي مسجدن کي روشن ڪيو الله عَزَّوَجَلَّ ان جي قبر کي روشن فرمائيندو ۽ جنهن ان ۾ خوشبو رکي ته الله عَزَّوَجَلَّ جنت ۾ ان جي لاءِ خوشبو فراهم ڪندو.“ (شرح الصدور بشرح حال الموتى والقبور، ص ۱۵۹)

(8) مريض جي عيادت

حضرت سيّدنا ابو بڪر صديق رضی اللہ تعالیٰ عنہ کان روایت آهي ته حضور پاڪ، صاحبِ لولاڪ، سياحِ افلاڪ صَلَّي اللہُ تَعَالَى عَلَیْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم جن ارشاد فرمايو: ”حضرت سيّدنا موسیٰ عَلَیْهِ السَّلَامُ جن الله عَزَّوَجَلَّ کي عرض ڪيو ته ”مريض جي عيادت ڪرڻ واري کي ڇا اجر ملندو؟“ ”الله عَزَّوَجَلَّ ارشاد فرمايو: ”ان جي لاءِ ٻه فرشتا مقرر ڪيا ويندا جيڪي قيامت تائين ان جي قبر ۾ روزانو ان جي عيادت ڪندا.“ (شرح الصدور بشرح حال الموتى والقبور، ص ۱۵۹)

(9) سورة مُلڪ پڙهڻ جو انعام

حضرت سيّدنا عبدالله بن مسعود رضی اللہ تعالیٰ عنہ کان روایت آهي ته ”جڏهن ٻانهو قبر ۾ ويندو ته عذاب ان جي پيرن وٽان ايندو ته ان جا پير چوندا: ”تنهنجي لاءِ هتان ڪو رستو نه آهي، ڇو جو هي رات ۾ سورة مُلڪ (يعني تَبَارَكَ الَّذِي) پڙهندو هو.“ پوءِ عذاب ان جي ڇاتي يا ان جي پيٽ جي طرف کان ايندو ته اهو چوندو ته ”تنهنجي لاءِ ان طرف کان ڪو رستو ناهي، ڇو جو هي رات ۾ سورة مُلڪ پڙهندو هو.“ پوءِ اهو ان جي مٿي جي طرف کان ايندو ته اهو چوندو ته ”تنهنجي لاءِ هتان

ڪو رستو ناهي، ڇو جو هي رات ۾ سورة مُلڪ پڙهندو هو.“ ته هي سورت روڪڻ واري آهي، عذابِ قبر کان روڪيندي آهي، توراہ ۾ ان جو نالو سورة مُلڪ آهي. جيڪو ان کي رات ۾ پڙهندو آهي اهو تمام گهڻو ۽ چڱو عمل ڪندو آهي. (المستدرڪ، ڪتاب التفسير، باب المانعة من عذاب القبر، الحديث ۴۸۹۲، ج ۳، ص ۳۲۲)

قبر ۾ فرشتو قرآن پڙهائيندو

رسولِ ثقلين، سلطانِ ڪونين صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: ”جيڪو شخص قرآن پڙهڻ شروع ڪري ۽ ان کي ازبر (ياد ڪرڻ) کان پهرين ئي مري وڃي ته ان جي قبر ۾ هڪ فرشتو ان کي قرآن شريف سيڪاريندو آهي ته ان حال ۾ اهو الله عَزَّوَجَلَّ سان ملاقات ڪندو جو ان کي پورو قرآن حفظ هوندو.“ (کنز العمال، الحديث ۶۳۴۲، ج ۱، ص ۳۷۲)

(10) سورة يس شريف جي برڪت

ملڪِ يمن ۾ جڏهن ماڻهو هڪ مردي کي دفن ڪري واپس موٽڻ لڳا ته انهن قبر ۾ مارڻ ڪٽڻ جي آواز ٻڌي، پوءِ يڪدم قبر مان هڪ ڪارو ڪتو ظاهر ٿيو، هڪ شخص پڇيو: ”تون ڪير آهين؟“ ان جواب ڏنو: ”آءٌ ميت جو بُرو عمل آهيان. پڇيو: ”مار توکي لڳي رهي هئي يا ان مردي کي؟“ ان چيو: مون کي ئي مار لڳي رهي هئي، سورة يس ۽ بيون سورتون ان سان گڏ هيون، اهي منهنجي ۽ ان جي درميان حائل ٿي ويون ۽ مون کي ماري پڇايو. (شرح الصدور، ص ۱۸۶)

(11) سورة سجده شفاعت ڪندي

حضرت خالد بن معدان تابعي رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روايت آهي ته سورة سجده قبر ۾ پنهنجي پڙهڻ واري جي حق ۾ جهڳڙو ڪندي ۽ عرض ڪندي:

ياالله عَزَّوَجَلَّ جيڪڏهن آئون تنهنجي ڪتاب مان آهيان ته ان جي باري ۾ منهنجي شفاعت قبول فرما ۽ جيڪڏهن آءُ تنهنجي ڪتاب مان نه آهيان ته مون کي پنهنجي ڪتاب مان مٽائي ڇڏ. ” سورة سجده پڪي جيان هوندي ۽ پنهنجي پرن کي پڙهڻ واري تي پڪيڙي ڇڏيندي، ان جي حق ۾ شفاعت ڪندي ۽ ان کي قبر جي عذاب کان بچائيندي.

(در منثور ج ۲ ص ۵۳۵)

(12) سورة زلزال پڙهڻ جون برڪتون

حضرت سيّدنا ابن عباس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روايت آهي: جنهن جمع جي ڏينهن مغرب کان بعد نماز پڙهي ۽ هر رڪعت ۾ سورة فاتحه کان بعد ”إِذَا زُلْزِلَتْ“ (يعني سورة زلزال) پندرهن ڀيرا پڙهي ته الله تعاليٰ ان تي سڪرات موت جي سختي نرم ڪري ڇڏيندو، ان کي عذاب قبر کان محفوظ فرمائيندو ۽ ڀل صراط تي ثابت قدمي عطا فرمائيندو. (شرح الصدور ص ۱۸۶)

منا منا اسلامي ڀائرو! جڏهن ميت قبر ۾ دفن ڪئي ويندي آهي ته قبر ان کي دبائيندي آهي، قبر جي دبائڻ سان نه مؤمن بچندو آهي نه ڪافر، نه نيڪ نه بد، نه ڀار نه جوان، فرق صرف هي آهي ته ڪافر سخت دٻاءُ ۾ پڪڙيو ويندو آهي ان جون پاسراتيون هيڏانهن هوڏانهن ٿي وينديون آهن ۽ مؤمن جي لاءِ دٻاءُ ايئن هوندو آهي جيئن ماءُ پنهنجي بچي کي پيار سان دبائيندي آهي، ٻلي پنهنجي بچي کي وات ۾ دبائيندي آهي ۽ ڪوئي کي به، پر ٻنهي ۾ فرق آهي.

(ماخوذ از مرآة المناجیح ج ۱ ص ۱۶۱ و ج ۲ ص ۳۵۶، ۳۵۷)

(13) سورة اخلاص پڙهڻ جو فائدو

حضور اڪرم، نور مجسم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: جنهن مرض الموت ۾ سورة الاخلاص پڙهي ته اهو قبر جي فتني ۽ ان جي دٻائڻ کان محفوظ رهندو.
(المعجم الاوسط ج ۴ ص ۲۲۲ حديث ۵۷۸۵)

(14) شب جمع جو دُرو

بزرگن فرمايو آهي ته جيڪو شخص هر جمعرات (جمعي ۽ خميس جي وچين رات) هن دُرو شريف کي پابندي سان گهٽ مان گهٽ هڪ ڀيرو پڙهندو:

اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدِنِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الْحَبِيبِ الْعَالِي الْقَدْرِ
الْعَظِيمِ الْجَالِ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ
موت جي وقت سرڪار مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي زيارت ڪندو ۽ قبر ۾ داخل ٿيندي وقت اهو به ڏسندو ته سرڪار مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ان کي قبر ۾ پنهنجي رحمت واري هٿن سان لاهي رهيا آهن.
(أَفْضَلُ الصَّلَوَاتِ عَلَى سَيِّدِ السَّادَاتِ ص ۱۵۱ ملخصًا)

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

(15) قبر جي غمخوار

حضرت سيدنا ابراهيم بن ادهم عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْأَكْرَمُ فرمائن ٿا ته مون هڪ جنازي کي ڪلهو ڏيڻ کان پوءِ چيو ته الله عَزَّوَجَلَّ منهنجي لاءِ موت ۾ برڪت ڏي. ته هڪ غيبي آواز ٻڌڻ ۾ آيو: ”۽ موت کان پوءِ به.“ هي

ٻڌي ڪري مون تي تمام گهڻو خوف طاري ٿيو. جڏهن ماڻهو ان کي دفن ڪري چڪا ته مون قبر جي ويجهو ويهي احوالِ آخرت جي باري ۾ غور ڪرڻ لڳس. اچانڪ قبر مان هڪ حسين و جميل شخص ٻاهر نڪتو، ان کي صاف سٿرا ڪپڙا پهريل هئا جنهن مان خوشبو اچي رهي هئي. ان مون کي چيو ته: ”اي ابراهيم!“ مون چيو: ”لَبَّيْكَ“ پوءِ مون ان کان پڇيو: خدا عَزَّوَجَلَّ توهان تي رحم فرمائي، توهان ڪير آهيو؟“ ان جواب ڏنو: تختي تي ”موت کان بعد به“ چوڻ وارو آءُ ئي آهيان. مون چيو آخر توهان جو نالو ڇا آهي؟ ته انهن چيو منهنجو نالو سنت آهي، آءُ دنيا ۾ انسان جي همدرد هوندي آهيان ۽ قبر ۾ نور، دوست ۽ غمخوار ۽ قيامت ۾ جنت جي طرف رهنما ۽ قائد بڻجندي آهيان. (شرح الصدور، ص ۲۰۴)

(16) تهجد جونور

تاجدارِ حَرَمِ، سَرَاپا جُود و ڪرم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ هڪ پيري حضرت ابو ذر غفاري رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کي فرمايو: ”جڏهن توهان ڪيڏانهن سفر تي روانا ٿيندا آهيو ته ڪيتري تياري ڪندا آهيو! قيامت جي تياري جو عالم ڇا هوندو! اي ابوذر! رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ ڇا آءُ توکي اهڙي شيءِ جي خبر نه ڏيان جيڪا توکي قيامت جي ڏينهن نفعو ڏي؟“ حضرت سيدنا ابو ذر غفاري رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جن عرض ڪيو: منهنجا ماءُ پيءُ توهان صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ تي قربان! ضرور ارشاد فرمايو ته پاڻ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: ”سخت گرمي جي موسم ۾ حشر جي لاءِ روزو رک ۽ رات جي اونداهي

۾ ٻه رڪعتون پڙهو ته جيئن قبر روشن ٿئي.“

(موسوعة لابن ابي الدنيا، كتاب التهجيد وقيام الليل، الحديث ١٠١، ج ١، ص ٧٤٢)

(18) نيڪي جي دعوت

اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى حَضْرَتِ سَيِّدُنَا مُوسَىٰ كَلِيمِ اللَّهِ عَلَيَّ وَسَلَّمَ وَآلِهِ وَسَلَّمَ وَصَلَّى وَسَلَّمَ
طرف وحي فرمائي: ”پلائي جون ڳالهيون خود به سکو ۽ ٻين کي به
سيڪاريو، آئون پلائي سڪڻ ۽ سيڪارڻ وارن جي قبرن کي روشن
فرمائيندس ته جيئن انهن کي ڪنهن به قسم جو خوف نه ٿئي.“

(حلية الاولياء ج ٦، ص ٥، رقم ٤٦٢٢)

مبلغن جون قبرون ان شاء الله عزوجل جڳمڳائيندون

امير اهل سنت دامت بركاتهم العالیه ان روايت کي نقل ڪرڻ کان بعد لکن ٿا:
ان روايت مان نيڪي جي ڳالهه سڪڻ سيڪارڻ جو اجر ۽ ثواب معلوم
ٿيو. سنتن پريو بيان ڪرڻ يا درس ڏيڻ وارن جا پاڳ ٿي پلا ٿي ويندا.
ان شاء الله عزوجل انهن جون قبرن اندران جڳمڳ جڳمڳ ٿي رهيون
هونديون ۽ انهن کي ڪنهن قسم جو خوف نه ٿيندو. انفرادي ڪوشش
ڪندي نيڪي جي دعوت ڏيڻ وارن، مدني قافلن ۾ سفر ۽ فڪرِ مدينه
ڪري مدني انعامات جو رسالو روزانه ڀرڻ جي ترغيب ڏيارڻ وارن ۽
سنتن پري اجتماع جي دعوت پيش ڪرڻ وارن گڏوگڏ مبلغن جي
نيڪي جي دعوت ٻڌڻ وارن جون قبرون به ان شاء الله عزوجل حضور مفيض
النور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي نور جي صدقي نور علي نوس هونديون.

عطا هو ”نيڪي کي دعوت“ کا خوب جذبه که دُون دُھوم سَتِ محبوب کی مچايارب

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

(19) دنيا ۾ مصيبت کٽڻ

ڪنهن بزرگ رحمتهُ الله تعالى عليه جن حضرت سيدنا حسن بن ذڪوان عليه رحمتهُ الرحمن کي ان جي وفات کان هڪ سال پوءِ خواب ۾ ڏٺو ته پڇيو: ڪهڙيون قبرون وڌيڪ روشن آهن؟ فرمايائون، دنيا ۾ مصيبتون کٽڻ وارن جون. (تنبيه المغترين، الباب الثالث، ص ۱۶۶)

منا منا اسلامي پائرو! ڏٺو توهان! اها بلڪل اونداهي واري قبر جنهن کي دنيا جو ڪوبه برقي بلب روشن نه ٿو ڪري سگهي اِن شاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ اها مني مني آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي نور جي صدقي پریشان حالن جي لاءِ نور ٿي جڳمڳائيندي.

خواب ۾ بهي ايسا اندهيرا کبهي ڏيکھانه تها جيسا اندهيرا هاري قبر ۾ سرڪار هه
يارسول الله آ ڪر قبر روشن ڪيجي ذات بے شک آپ کی تو مَنجِ انوار هه

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

(20) ماڻهن کي تڪليفون نه پهچائڻ جو انجام

حضرت سيدنا ابوكاهل رضى الله تعالى عنه کان مروى آهي ته جيڪو ماڻهن کي تڪليفون پهچائڻ کان رڪيل رهيو، الله عَزَّوَجَلَّ ان کي قبر جي تڪليف کان بچائيندو. (المعجم الكبير، الحديث ۸۲۹، ج ۸۱، ص ۱۶۳)

(21) صدقو ڏيڻ سان قبر جي گرمي پري ٿيندي آهي

حضرت سيدنا عقبه رضى الله تعالى عنه کان روايت آهي ته سيدُ البليغين، رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِنَّ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: ”بيشڪ ڪنهن شخص جو صدقو ان کي

قبر جي گرمي کان دُور ڪري ڇڏيندو آهي ۽ قيامت جي ڏينهن مؤمن پنهنجي صدقي جي چانو ۾ هوندو. (المعجم الكبير، الحديث ۷۸۸، ج ۱۷، ص ۲۸۶)

علم قبر ۾ گڏ هوندو

سَيِّدُ الْبُرْسَلِينَ، جنابِ رَحْمَةُ لِّلْعَالَمِينَ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو ته جڏهن عالم فوت ٿيندو آهي ته ان جو علم قيامت تائين قبر ۾ ان کي مانوس ڪرڻ جي لاءِ متشڪل ٿي ڪري (يعني شڪل اختيار ڪري) رهندو آهي ۽ زمين جا ڪيڙا پري ڪندو آهي.

(شرح الصدور للسيوطي، باب احاديث الرسول ﷺ في عدة امور، ص ۸۵)

اولاد کي علم دين سيکارڻ جي برڪت

حضرت سيدنا عيسيٰ رُوحُ اللهِ عَلَى نَبِيَّتَا وَعَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جن هڪ قبر جي ويجهي کان گذريا ته ڏٺائون ته قبر ۾ مردي کي عذاب ٿي رهيو آهي. ڪجهه دير کان پوءِ قبر ۾ نور ٿي نور هو ۽ اتي الله عَزَّوَجَلَّ جي رحمت وسي رهي هئي. پاڻ عَلَيْهِ السَّلَامُ تمام حيران ٿيا ۽ الله عَزَّوَجَلَّ جي بارگاه ۾ عرض ڪيو: يا الله عَزَّوَجَلَّ! مون کي ان جو راز بتاءِ جو پهرين ان تي عذاب چو ٿي رهيو هو ۽ هاڻي ان کي جنت جون نعمتون ڪهڙي سبب ملي ويون؟ الله عَزَّوَجَلَّ ارشاد فرمايو: اي عيسيٰ! هي سخت گنهگار ۽ بدڪار هو، انهي وجه سان عذاب ۾ گرفتار هو، مرڻ کان بعد ان جي گهر چوڪرو پيدا ٿيو ۽ اڄ ان کي مدرسي موڪليو ويو، استاد ان کي بِسْمِ اللهِ پڙهائي، مون کي حيا آئي ته آءُ زمين جي اندر ان شخص کي عذاب ڏيان جنهن جو بچو زمين تي منهنجو نالو وٺي رهيو هجي.“

(التفسير الكبير، الباب الحادي عشر، ج ۱، ص ۵۵۱)

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ علمِ دين سیکارڻ جو هڪ ذريعو دعوتِ اسلامي جي مدارس المدينه ۽ جامعات المدينه به آهن جتي هزارين طلبه ۽ طالبات الڳ الڳ علمِ دين حاصل ڪندا آهن.

مري آنے والي نسليں تيرے عشق ہی میں مچليں انہیں نیک تم بنانا مدني مدینے والے

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ عَلِيٍّ مُحَمَّدٍ

مسلمانن جي دل ۾ خوشي داخل ڪرڻ جو ثواب

نبي رحمت، شفيع اُمت، قاسم نعمت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: جيڪو شخص ڪنهن مؤمن جي دل ۾ خوشي داخل ڪندو آهي ته الله عَزَّوَجَلَّ ان خوشي مان هڪ فرشتو پيدا فرمائيندو آهي جيڪو الله عَزَّوَجَلَّ جي عبادت ۽ ذڪر ۾ مصروف رهندو آهي. جڏهن اهو پاڻهو قبر ۾ هلي ويندو آهي ته اهو فرشتو ان کان اچي پڇندو آهي: ”ڇا تون مون کي نه ٿو سڃاڻين؟“ اهو چوندو آهي ته ”تون ڪير آهي؟“ ته اهو فرشتو چوندو آهي ته ”آءُ اها خوشي آهيان جنهن کي تو فلان جي دل ۾ داخل ڪيو هو، اڄ آئون تنهنجي وحشت ۾ توکي اُنس پهچائيندس ۽ سوالن جي جواب ۾ ثابت قدم رکندس ۽ توکي قيامت جا مناظر ڏيکاريندس ۽ تنهنجي لاءِ تنهنجي رب عَزَّوَجَلَّ جي بارگاه ۾ سفارش ڪندس ۽ توکي جنت ۾ تنهنجي جڳهه ڏيکاريندس.

(الترغيب والترهيب، كتاب البر والصله، باب الترغيب في قضاء حوائج المسلمين، الحديث ۲۳، ج ۳، ص ۲۶۶)

منا منا اسلامي پائرو! مرڻ کان بعد قبر جي اڪيلائپ، وحشتون، گهپراھتون، اونداھ ۾ ڪم اچڻ وارن اعمال جي باري ۾ توهان ٻڌو،

نماز، روزو، حج، زڪوة قبر ۾ ڪم ايندا، عذاب کان بچائيندا، رمضان ۽ قرآن قبر ۽ قيامت جي اونداهي کي پري ڪندا، تلاوت ۽ روزا قبر ۾ خوشبو جو سبب بڻجندا، صبر قبر ۾ روشني ڪندو ۽ پل صراط ۽ ميزان تي ڪم ايندو، مسجد روشن ڪرڻ، قبر ۾ روشني جو سبب بڻجندي، مريض جي عيادت ڪرڻ واري مسلمان جي لاءِ به فرشتا روزانه قبر ۾ ان جي عيادت ڪندا، سورة ملك جي تلاوت عذاب قبر کان بچائيندي، قرآن پاڪ حفظ ڪرڻ جي ڪوشش ۾ مرڻ وارو هي سعادت ماڻيندو ته فرشتو ان کي قبر ۾ قرآن حفظ ڪرائيندو، سورة يس قبر مان عذاب کي ماري بچائيندي، سورة سجده عذاب قبر کان بچائيندي، سورة زلزال پڙهڻ جي برڪت سان سڪرات موت جي سختي آسان، عذاب قبر کان حفاظت ۽ پل صراط تي ثابت قدمي عطا ٿيندي، پياري آقا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي سنتن تي عمل ڪرڻ، قبر ۾ روشني ۽ انسيت جو سبب بڻجندي، نماز تهجد قبر ۾ روشني ڪندي، نيڪي جي دعوت ڏيڻ قبر جي وحشت پري ڪري روشني جو باعث ٿيندي، صدقو قبر جي گرمي کي پري ڪندو، علم دين قبر ۾ انسيت ڏيندو ۽ زمين جي ڪيڙن کي پري ڪندو، اولاد کي علم دين سيکارڻ جي برڪت سان عذاب قبر دور ٿيندو، مسلمانن جي دل ۾ خوشي داخل ڪرڻ جي سبب، قبر جي وحشت ۾ انسيت ٿيندي ۽ نڪيرين جي سوالن جي جوابن ۾ ثابت قدمي عطا ٿيندي.

جواب قبر میں منکر نکیر کو دوں گا ترے کرم سے اگر حوصلہ ملا یارب

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پائرو! نيك اعمال قبر ۾ خلاصي، روشني، خوشبو ۽ رضاءِ الهي جا سبب ٿيندا ۽ جيڪڏهن بُرا اعمال کڻي قبر ۾ پهتاسين ته الله تعاليٰ جي ناراضي جي صورت ۾ قبر جهنم جي گڏ به ٿي سگهي ٿي، عذاب جو سلسلو به ٿي سگهي ٿو. ياد رکو! پيشاب جي چنبن کان نه بچڻ، چغل خوري ڪرڻ عذابِ قبر جي اسباب مان آهن، غيبت ڪرڻ، نماز جي ادائينگي ۾ غفلت ڪرڻ، عذابِ قبر جي اسباب مان آهن. والدين جي نافرمان ڪي قبر، اهڙي طرح دبائيندي جو ان جون پاسرايون ٽڪرا ٿي ڪري هڪ ٻي ۾ ملي وينديون، زڪوة نه ڏيڻ جو گناه به عذابِ قبر جو سبب آهي، شراب نوشي، بدڪاري، ڪوڙا قسم کڻڻ ۽ روزو نه رکڻ، هي به عذابِ قبر جي اسباب مان آهن، ملاوت ڪرڻ عذابِ قبر جي اسباب مان آهي، غسلِ جنابت (ناپاڪ حالت ۾ فرض غسل) ۾ ايتري دير ڪرڻ جو نماز جو وقت گذري وڃي، هي به عذابِ قبر جي اسباب مان آهي، سُود خوري (يعني وياج ڪائڻ)، عذابِ قبر جي اسباب مان آهي، ياد رکو! اسان پنهنجي قبر کي ياد ڪريون نه ڪريون، قبر روزانه سڏي سڏي اسان کي ياد ڪندي آهي. جيئن ته

قبر جي پُڪار

محترم نبي، مڪي مدني، محبوبِ ربِّ غني صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمان عبرت نشان آهي: ”قبر روزانه سڏي ڪري چوندي آهي ته آءُ مسافرت جو گهر آهيان، آءُ تنهائي جو گهر آهيان، آءُ مٽي جو گهر آهيان ۽ آءُ ڪيڙن جو گهر آهيان.“ جڏهن مؤمن ٻانهو دفنايو ويندو آهي ته قبر چوندي آهي: ”مَرَحَبًا! تون پنهنجي گهر ئي آئين! منهنجي پُٺ تي هلڻ

وارن مان تون ئي مون کي گهڻو محبوب آهين، اڄ جڏهن تون منهنجي حوالي ڪيو ويو آهين ته تون عنقريب ڏسندي ته توسان ڇا (چڱو) سلوڪ ڪيان ٿي.“ پوءِ قبر ان جي لاءِ حد نگاه تائين وسيع ٿي ويندي آهي ۽ ان جي لاءِ جنت جو دروازو کوليو ويندو آهي. پر جڏهن ڪو گنهگار يا ڪافر شخص دفن ڪيو ويندو آهي ته قبر چوندي آهي: ”نه ئي توکي مبارڪ هجي ۽ نه ئي تنهنجو هي گهر آهي، منهنجي پٺ تي هلڻ وارن مان منهنجي نزديڪ تون سڀ کان بُرو آهين، اڄ جڏهن تون منهنجي سپرد ڪيو ويو آهين ته عنقريب تون ڏسندي ته آءُ تنهنجي ڪهڙي خبر ٿي وٺان!“ اهو چوندي ئي قبر ان کي اهڙي طرح دبائيندي آهي جو ان جون پاسرايون هڪ ٻي ۾ پيوست ٿي وينديون آهن. راوي چون ٿا: هي ڳالهه فرمائيندي رسولُ الله صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن پنهنجي هٿن جون آڱريون هڪ ٻي ۾ پاتيون، پوءِ فرمايو: ”ان جي لاءِ ستر ازدها (وڏا نانگ) مسلط ڪيا ويندا آهن جيڪڏهن انهن مان ڪو هڪڙو به زمين تي ڦوڪ ڏي ته رهندڙ دنيا تائين زمين تي ڪجهه به پيدا نه ٿئي، هي ازدها ان کي ڏنگيندا ۽ پٽيندا رهندا ايستائين جو ان کي حساب جي لاءِ آندو وڃي.“

(جامع الترمذي، ڪتاب صفة القيامة، الحديث ۸۶۴۲، ج ۴، ص ۸۰۲)

منا منا اسلامي ڀائرو! هائي اسان جو ڇا ٿيندو! اسان ته پنهنجي قبر کي بلڪل وساري وينا آهيون. فَتَحُ الْبَارِي ۾ آهي: إِنَّ الْبَرْزَخَ مُقَدَّمَةٌ الْأَخْرَةَ يعني بي شڪ برزخ آخرت جي پيشنگوئي آهي. (فتح الباري، ڪتاب الادب، تحت الحديث ۶۰۵۵، ج ۱۰، ص ۳۹۹) آه! اسان جي غفلت جو سڪرات جي سختين، قبر جي اونداھ، ان ۾ موجود ڪيڙن مڪوڙن، منڪر نڪير جا سخت لهجن

پرئيندڙ سوالن، سڙي ويندڙ هڏين، عذابِ قبر جي شدتن کان آگاه هئڻ
باوجود نيڪيون ڪمائڻ جي جستجو نه ٿا ڪريون!

گو پيش نظر قبر کا پُر ٻول گڙها ہے
افسوس مگر پھر بھی یہ غفلت نہیں جاتی
اے رحمتِ کونین! کینے پہ کرم ہو
ہائے! نہیں جاتی بُری خصلت نہیں جاتی
(وسائلِ بخشش، ص ۳۸۲)

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

اڪيلائي ئي ڪافي آهي

بالفرض جيڪڏهن قبر ۾ عذاب نه به هجي تڏهن به سوڙهي ۽
اونداهي واري قبر ۾ وڏي عرصي تائين رهڻ ئي وڏي آزمائش آهي
چو جو اسان جي نازڪ مزاجي جو هي عالم آهي ته جيڪڏهن سڀني
سهولتن ۽ آسائشن سان سينگاريل ۽ سنواريل عالیشان بنگلي يا گهر
۾ ڪجهه ڏينهن جي لاءِ اڪيلو قيد ڪيو وڃي ته گهٻرائجي وڃون.

کهہ رہی ہے شاہوں سے قبر کی یہ تنہائی
تاج و تخت کے مالک آج کیوں اکیلے ہیں

دنيا کان وڃڻ وارن کي ياد ڪريو

شيخ طريقت، اميرِ اهل سنت دامت بركاتُهُمُ العالیه فرمائن ٿا: ”منا منا اسلامي
پائرو! ڪڏهن ڪڏهن اڪيلائيءَ ۾ دل کي هر طرح جي دنياوي خيالن
کان پاڪ ڪري پوءِ پهريان پنهنجي انهن دوستن ۽ مائتن کي ياد
ڪريو جيڪي وفات ڪري ويا، پنهنجي اوڙي پاڙي ۾ رهڻ وارن فوت
ٿيلن مان هڪ هڪ کي ياد ڪريو ۽ خيالن ئي خيالن ۾ انهن جا چهرا
سامهون آڻيو ۽ سوچيو ته اهي ڪيئن دنيا ۾ پنهنجي پنهنجي منصب

۽ ڪم ۾ مشغول، ڊگهيون ڊگهيون اميدون رکي دنياوي تعليم جي ذريعي مستقبل جي بهتري جي لاءِ ڪوششون ڪندا آهن ۽ اهڙي ڪمن ۾ تدبير ۾ لڳل هئا جيڪي شايد سالن تائين به مڪمل نه ٿي سگهن، دنياوي ڪاروبار لاءِ هو طرح طرح جون تڪليفون ۽ ڏک برداشت ڪندا هئا، اهي فقط هن دنيا جي لاءِ ئي ڪوششون ۾ مصروف هئا، انهن جون آسائشون انهن کي محبوب ۽ انهن جو آرام انهن کي پسند هو. هو ايئن زندگي گذاري رهيا هئا جڏهن انهن کي ڪڏهن مرڻو ئي ناهي، ايئن ئي هو موت کان غافل، خوشين ۾ بدمست ۽ راندين تماشن ۾ مست هئا، انهن جا ڪفن بازار ۾ اچي چڪا هئا پر هو انهن کان بي خبر دنيا جي لذتن ۾ گم هئا، آه! انهيءَ بي خبريءَ جي عالم ۾ اهي اوچتو موت جو شڪار ٿي ويا ۽ قبرن ۾ پهچايا ويا، انهن جا ماءُ پيءُ غم ۾ بي حال ٿي ويا، انهن جون بيواھ (عورتون) بي حال ٿي ويون، انهن جا ٻار سڏڪندا رهجي ويا، انهن جي مستقبل جي حسين خوابن جو آئينو ڀڄي پورا پورا ٿي ويو، اميدون برباد ٿي ويون، انهن جا ڪم اڏورا رهجي ويا، دنيا جي لاءِ انهن جون سڀ محنتون بيڪار ٿي ويون، وارث انهن جي ملڪيت ورهائي مزي سان کائي رهيا آهن ۽ انهن کي وساري ڇڏيو اٿن.

(ويران محل، ص ۱۷)

جب اس بزم سے اُٿھ گئے دوست اکثر
 اور اُٿتے چلے جا رہے ہیں برابر
 یہ ہر وقت پیش نظر جب ہے منظر
 یہاں پر تڑا دل بہلتا ہے کیونکر
 جگہ جی لگانے کی دنیا نہیں ہے
 یہ عبرت کی جا ہے تماشا نہیں ہے

صَلَّى اللّٰهُ تَعَالَى عَلٰى مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلٰى الْحَبِيبِ!

هڪ ڏينهن مرڻ واهي آخر موت آهي

منا منا اسلامي ڀائرو! ڏينهن ۽ رات چڻ ته به سواريون آهن، جنهن تي اسان واري واري سوار ٿيندا آهيون، هن سوارين جو مسلسل پنهنجو سفر جاري آهي ۽ اسان موت جي منزل تي پهچي ڪري ئي ساھ ڪٽنداسين، ڇا اسان ڪڏهن غور ڪيو آهي ته ڏينهن جي گذرڻ ۽ رات جي وڃڻ تي اسان تمام خوش ٿيندا آهيون، حالانڪ اسان جي زندگي جو هڪ ڏينهن ۽ هڪ رات گهٽ ٿي ويندي آهي ۽ اسان موت جي مزيد ويجهو قريب ٿي ويندا آهيون، اسان جي حيثيت ته بلب جيان آهي جنهن جي تمام روشني ۽ توانائي پلاسٽڪ جي بٽڻ ۾ لڪيل هوندي آهي، ان بٽڻ تي لڳڻ واري آگر جي هلڪي دٻاءُ سان ان جي روشني بند ٿي ويندي آهي، اهڙي طرح موت جو وقت اچڻ تي اسان جو تازو توانو جسم ايترو بي بس ٿي ويندو آهي جو اسان پنهنجي مرضي سان هٿ به نه ٿا هلائي سگهون. حالانڪ اهو طبيءَ آهي ته هڪ ڏينهن اسان کي به مرڻو آهي، پر اسان اهو نه ٿا ڄاڻون ته موت اچڻ ۾ ڪيترو وقت باقي آهي؟ ڪهڙي خبر جو اڄ جو ڏينهن اسان جي زندگي جو آخري ڏينهن يا اچڻ واري رات اسان جي زندگي جي آخري رات هجي! بلڪ اسان وٽ ته ان ڳالهه جي به ضمانت ناهي ته هڪ ساھ کان پوءِ ٻيو ساھ به ڪٿي سگهنداسين يا نه؟ ڇو جو ساھ ڦٽڻ ۾ وڃڻ ۽ نڪرڻ وقت انسان جي اختيار ۾ ناهي هوندو ۽ نه ئي ان جو اعتبار ڪري سگهجي ٿو، اهو به ممڪن آهي ته جيڪو ساھ اسان ڪٿي رهيا آهيون اهو ئي آخري ساھ هجي، ٻيو ساھ ڪٿڻ جي موقعو ئي نه ملي!

چا خبر هي بيان ٻڌڻ جي دوران ئي حضرت ملك الموت عَلَيْهِ السَّلَام اسان جي روح قبض فرمائي وٺن! آئي ڏينهن اسان کي هي خبرون ٻڌڻ ۾ اينديون آهن ته فلان اسلامي پيءُ چڱو ڀلو هو، بظاهر ان کي ڪا بيماري به نه هئي، پر اڃانڪ هارت فيل ٿيڻ جي وجه سان ڪجهه منتن جي اندر اندر ان جو انتقال ٿي ويو، ائين ئي ڪنهن به وقت اسان به دنيا مان رخصت ٿي سگهون ٿا ڇو جو جيڪا رات قبر ۾ گذرڻي آهي اها ٻاهر نه ٿي گذري سگهي.

بوقتِ نزع سلامت رهڻ ۽ مرڻا ايمالا مجھے نصيب ہو تو بہ ہے التجيارب

(وسائلِ بخشش، ص ۸۷)

موت کي ياد ڪرڻ جو فائدو

حضرت سيدنا انس بن مالڪ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روايت آهي ته سرڪارِ مدينه، راحتِ قلب وسينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: جنهن کي موت خوفزده ڪندي هجي قبر ان جي لاءِ جنت جو باغ بڻجي ويندي.

(جمع الجوامع، الحديث ۳۵۱۶، ج ۲، ص ۱۴)

پنهنجي موت کي ياد ڪريو

ٿورو تصور جي نگاه سان ڏسو ته منهنجي موت جو وقت اچي پهتو آهي، مون تي غشي طاري ٿي چڪي آهي، ماڻهو بي بستي جي عالم ۾ مون کي موت جي منهن ۾ ويندي ڏسي رهيا آهن، سڪرات جون سختيون به شروع ٿي ويون پر آءُ پنهنجي تڪليف ڪنهن کي ٻڌائي نه ٿو سگهان ڇو جو هر وقت چهڪڻ واري زبان هاڻي خاموش ٿي چڪي آهي، سخت اُچ محسوس ٿي رهي آهي پر ڪنهن کان ٻه

ڍڪ پاڻي نه ٿو گهري سگهان، انهي دوران ڪو مون کي تلقين ڪرڻ (يعني منهنجي سامهون ڪلمو پاڪ پڙهڻ) لڳو، پوءِ آهستي آهستي نظر اچڻ وارا منظر ڏنڌلا ٿيڻ لڳا، ڳلي مان خرخرهت جي آواز اچڻ شروع ٿي وئي ۽ آخرڪار روح جسم جو ساٿ ڇڏي ڏنو يعني منهنجو انتقال ٿي ويو. عزيزن رشتيدارن تي ڏک طاري ٿي ويو. اهل و عيال مثلاً زال ٻار، پيءُ پيٽ، ماءُ پيءُ وغيره جون اکيون غم جي شدت مان آليون ٿي ويون. ڪنهن اڳيان وڏي منهنجون اکيون بند ڪري ڇڏيون، پيرن جا اڳونا ۽ ٻنهي جاڙين کي ڪپڙي جي پٽي سان ٻڌي مون تي چادر ويڙهي وئي. منهنجي موت جا اعلان ٿيڻ لڳا، رشتيدارن ۽ دوستن کي نياپا ڏنا ويا. ڪجهه ماڻهو منهنجي تڪفين ۽ تدفين جي انتظامن ۾ لڳي ويا. غسل جو انتظام ٿي ويو ۽ مون کي تختيءَ غسل تي لٽائي غسل ڏنو ويو ۽ ڪفن پرائي ڪري منهنجي ميت آخري ديدار جي لاءِ رکي وئي. محبت ڪرڻ وارن آخري پيري مون کي ڏنو جو هاڻي هي چهرو ٻيهر دنيا ۾ نه ڏٺو ويندو. گهر جو ماحول سوڳوار آهي ۽ در و ديوار تي اداسي چايل آهي. پوءِ منهنجي ناز ڪٽڻ وارن منهنجو جنازو پنهنجن ڪلهن تي کڻي ورتو ۽ جنازه گاهه جي طرف وڌڻ شروع ٿيا، اتي پهچي ڪري منهنجي نماز جنازه ادا ڪئي وئي ۽ منهنجي جنازي جو رخ ان قبرستان جي طرف ڪيو جتي مون کي پنهنجي زندگي ۾ رات جي وقت اڪيلي اچڻ جي همت به نه ٿيندي هئي پر هاڻي نه ڄاڻي ڪيتريون راتيون ان قبرستان ۾ گذارڻيون پونديون! هي اهو ئي قبرستان آهي جيڪو پنهنجي نون رهڻ وارن جي لاءِ منتظر رهندو آهي، جتي

انسانن سان گڏ ان جون خواهشون به دفن ٿي وينديون آهن. ماڻهن منهنجي لاش کي گت مان کڻي ان قبر ۾ منتقل ڪري ڇڏيو جنهن جي باري ۾ حديثِ پاڪ ۾ آيو ته قبر جنت جو هڪ باغ آهي.....يا.....دوزخ جي ڪڏا! (الْمَرْغِيبُ وَالْمَرْغِيبُ ج ۴ ص ۲۰۱، الحديث: ۴۱۱۵) قبر تي مٽي وجهي ڪري مون سان گڏ اچڻ وارا واپس موٽڻ لڳا ته مون انهن جي پيرن جي آهت ٻڌي، انهن جي ويڃڻ کان پوءِ قبر مون سان هم ڪلام ٿي ۽ چوڻ لڳي: اي شخص! ڇا تو منهنجا حالات نه ٻڌا هئا؟ ڇا منهنجي سوڙهه، بدبو، خوفناڪي ۽ ڪيڙن کان توکي نه ڏيڃاريو ويو هو؟ جيڪڏهن ايئن هو ته پوءِ تو ڇا تياري ڪئي؟

قبر ۾ مجھ کي لڳا ڪر اور مٿي ڏال ڪر
چل ديه ساٿي نه پاس اب کوئي رشتي دارهه
خواب ۾ بهي ايا اندهيرا کبهي د يکھا نه تھا
جيسا اندهيرا هماری قبر ۾ سرڪار هه

(وسائلِ بخشش، ص ۴۷۹، ۴۸۰)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

اسان تي ڇا گذرندي؟

منا منا اسلامي ڀائرو! انسان جا ٻه گهر هوندا آهن: هڪ زمين جي مٿان هڪ زمين جي اندر (يعني قبر)، اڄ اسان پنهنجي گهر کي آرام ده ۽ پُرسڪون بنائڻ لاءِ ڪهڙيون ڪهڙيون ڪوششون ڪندا آهيون، اونداه کي ختم ڪرڻ جي لاءِ جڳهه جڳهه بلب روشن ڪندا آهيون، گرمي ۾ تڏ جي لاءِ ايئرڪنڊيشنر (Air Conditioner) ۽ سردي جي موسم ۾ تڏ کان بچڻ جي لاءِ هيٽر (Heater) تائين لڳرائيندا آهيون،

بجلي هلي وڃي ته متبادل نظام جي طور تي جنريٽر ۽ يو.پي.ايس (U.P.S) تيار رکندا آهيون، پر هڪ ڏينهن سڀ ڇڏي خالي هت ٻي گهر يعني قبر ۾ منتقل ٿي وينداسين. ٿورو سوچو! ان وقت اسان تي ڇا گذرندي جڏهن قبر جي وحشتن، سخت اونداهي ۽ اجنبِي ماحول جي اداسين ۾ اڪيلا هونداسين نه ڪو همدرد نه مددگار، نه ڪنهن کي گهرائي سگهون نه ڪنهن ڏانهن وڃي سگهون، اسان تي ڪهڙي گهٻراهت طاري هوندي!

اندھيرا ڪاٺ کھاتا ھے اڪيلے خوف آتا ھے
تو تنہا قبر میں کیونکر رہوں گا یا رسول اللہ
نکیرین امتحان لینے کو جب آئینگے تڑبت میں
جو بات اُن کو آقا کیسے دوں گا یا رسول اللہ
برائے نام دردِ سر سہا جاتا نہیں مجھ سے
عذابِ قبر کیسے سہ سکوں گا یا رسول اللہ
یہاں چیونٹی بھی تڑپا دے مجھے تو قبر کے اندر
میں کیونکر ڈنک بچھو کے سہوں گا یا رسول اللہ

(وسائلِ بخشش، ص ۳۲۲، ۳۲۳)

مردی جا صدمہ

دعوتِ اسلامي جي اشاعتي اداري مڪتبه المدينه جي مطبوعه ”فيضانِ سنت“ جلد 2 جي 499 صفحن تي مشتمل باب ”غيبت جون تباه ڪاريون“ صفحي 67 تي آهي: پهريان ته موت جي صدمي جو تصور ئي جان کي ڳاريندڙ آهي ۽ مٿان خدا عَزَّوَجَلَّ و مصطفى صَلَّي اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي ناراضگيءَ جي صورت ۾ عذاب ٿيو ته ڪيئن برداشت ٿي سگهندو! مُردِي جي صدمي جو نقشو پيش ڪندي منهنجا آقا اعليٰ حضرت امام اهل سنت مولانا شاه امام احمد رضا خان عَلَيْهِ رَحْمَةُ الرَّحْمٰنِ فرمائن

تا : اهو موت جو تازو صدمو ڪٿي ڪري روح نڪرڻ وقت جنهن جو ٿورڙو ئي جهٽڪو سو ضربِ شمشير (تلوار جي سو وارن) جي برابر جنهن جو صدمو هزار ضربِ تيغ (تلوار جي هزار وار) کان سخت تر، پر مَلِكُ الْمَوْتِ (عَلَيْهِ السَّلَام) جو ڏسڻ ئي هزار تلوار جي صدمي کان وڌيڪ آهي . اها نئين جڳهه، اها اڪيلائپ، اها هر طرف دل ڌاريندڙ بيوسي، ان حالت ۾ نُڪيرين (يعني منڪر نڪير) جو اوچتو اچڻ، اهي سخت هيبت ناک صورتون ڏيکارڻ جنهن کي ڪو انسان ڏينهن جو هزارن جي ميٽر ۾ ڏسي ته هوش نه رهي، ڪارو رنگ، نيرون اڪيون ڊيگين جي برابر وڏيون، اَبْرَقَ (يعني چمڪندڙ ذات) وانگر شعله زن، ساهه جيئن باهه جا شعلا، ڏاند (ڍڳي) جي سڱن وانگر ڊگها جهنڊار اڳيان ڏند، زمين تي گهلجڻ وارا مٿي جا وڪريل وار، ۽ وڏو قد ڪاڻ ۽ قيامت اها جو هڪ ڪلهي کان ٻئي ڪلهي تائين منزلن جو (وڏو) فاصلو، هٿن ۾ لوهه جا وڏا گرز جيڪڏهن هڪ ڳوٺ جا ماڻهو بلڪه جن ۽ انسان جمع ٿي ڪري کڻڻ چاهن ته به نه ڪٿي سگهندا. گجگوڙ ڪندڙ خوفناڪ آواز، ۽ ڏند سان زمين چيريندي (قاڙيندي) ظاهر ٿيڻ، پوءِ انهن آفتن (هيبتن) تي هڪ ٻي مصيبت ته سڌي طرح نه ڳالهائڻ، ايندي ئي جهنجهوڙڻ مهلت نه ڏيڻ، ڪڙڪندڙ ۽ جهٽڪندڙ آوازن ۾ امتحان وٺڻ . وَحَسْبُنَا اللهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ اِرْحَمْ صُغْفَنَا يَا كَرِيمُ يَا جَبِيلُ صَلِّ وَسَلِّمْ

عَلَى نَبِيِّ الرَّحْمَةِ وَالِاهِ الْكِرَامِ وَسَائِرِ الْأُمَّةِ اٰمِيْنَ اٰمِيْنَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ .
(ترجمو: ۽ الله عَزَّوَجَلَّ اسان لاءِ ڪافي آهي ۽ هو وڏو ڪارساز آهي اي ڪرم فرمائڻ وارا! اسانجي ڪمزوري تي رحم ڪرم ڪر، اي ربِ جميل ! درود و سلام

موڪل نبِي رحمت صَلى اللهُ تَعَالَى عَلَيهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ تي ۽ ان جي عزت واري آل تي ۽ باقي تمام امت تي، قبول فرمائ، قبول فرمائ، اي سڀ کان وڌيڪ رحم وڪرم ڪرڻ وارا!
(فتاويٰ رضويه ج 9 ص 934 تا 937)

گھپ اندھير اڪا بهي وحشت ڪا بسيرا هو ڪا
قبر ميں ڪيسے اڪيلا ميں رهوں ڪا يارب!
گر ڪفن پھاڙ ڪے سانپوں نے جمایا قبضہ
ہائے بربادی! کہاں جا ڪے چھپوں ڪا يارب!
ڏنڪ مچھر ڪا سها جاتا نھیں، ڪيسے ميں پھر
قبر ميں بچھو ڪے ڏنڪ آه سھوں ڪا يارب!
گر تُو ناراض هو ا ميری ہلاکت ہو ڪي
ہائے! ميں نارِ جہنم ميں جلوں ڪا يارب!
عفو ڪر اور سدا ڪے لئے راضي ہو جا
گر ڪرم ڪر دے توجت ميں رهوں ڪا يارب!

(وسائلِ بخشش، ص ۸۴، ۸۵)

قبر وارا ڪنھن تي رشڪ ڪندا آهن؟

حضرت سيدنا عبدالله بن عمر رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا کان مروِي آهي: ”ڪو ڏينهن اهڙو نه آهي جنهن ۾ ملڪُ الموت (عَلَيْهِ السَّلَام) قبرستان ۾ اعلان نه ڪندا هجن: ”اي قبر وارو! اڄ توهان ڪي ڪن ماڻهن تي رشڪ اچي ٿو؟“ ته اهي جواب ڏيندا آهن: اسان ڪي مسجد وارن تي رشڪ آهي ته اهي مسجدن ۾ نماز پڙهندا آهن ۽ اسان نماز نه ٿا پڙهي سگهون. اهي روزا رکندا آهن ۽ اسان روزا نه ٿا رکي سگهون. اهي صدقو ڪندا آهن ۽ اسان نه ٿا ڪري سگهون. اهي الله عَزَّوَجَلَّ جو ذڪر ڪندا آهن ۽ اسان نه ٿا ڪري سگهون. پوءِ قبر ۾ رهڻ وارا پنهنجي گذريل زماني تي نادم (يعني شرمسار) ٿيندا آهن.

وہ ہے عيش و عشرت کا کوئی محل بھی جہاں تاک میں ہر گھڑی ہو اجل بھی
 بس اب اپنے اس جہنل سے تُو نکل بھی یہ جینے کا انداز اپنا بدل بھی
 جگہ جی لگانے کی دنیا نہیں ہے یہ عبرت کی جا ہے تماشا نہیں ہے
 صَلُّوا عَلٰی الْحَبِیْب! صَلَّی اللّٰهُ تَعَالٰی عَلٰی مُحَمَّدٍ

هاڻي کان تياري ڪري وٺو

شيخ طريقت، امير اهل سنت، دامت بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَهُ اسان کي قبر ۽ حشر جي تياري جو ذهن عطا ڪندي فرمائن ٿا: ”منا منا اسلامي پائرو! واقعي عقلمند اهو ئي آهي جيڪو موت کان پهرين موت جي تياري ڪندي نيڪين جو ذخيرو جمع ڪري ۽ سنتن جو مدني چراغ قبر ۾ گڏ ڪڍي وڃي ۽ اهڙي طرح قبر جي روشني جو انتظام ڪري، نه ته قبر هرگز اهو لحاظ نه ڪندي ته منهنجي اندر ڪير آيو آهي؟ امير هجي يا فقير، وزير هجي يا ان جو مشير، حاڪم هجي يا محڪوم، آفيسر هجي يا پتيوالو، سينٽ هجي يا ملازم، ڊاڪٽر هجي يا مريض، نڪيدار هجي يا مزدور. جيڪڏهن ڪنهن سان به گڏ آخرت جي سفر جي سامان ۾ ڪمي رهي، نمازون قصداً قضاء ڪيون، رمضان شريف جا روزا بغير ڪنهن شرعي عذر جي نه رکيا، فرض هوندي به زڪوة نه ڏني، حج فرض هو ادا نه ڪيو، قدرت جي باوجود شرعي پردو نافذ نه ڪيو، ماءُ پيءُ جي نافرمان ڪئي، ڪوڙ، غيبت، چغلي جي عادت رهي، فلمون ڊراما ڏسندا رهيا، گانا باجا ٻڌندا رهيا، ڏاڙهي ڪٽرائيندا يا هڪ مني کان گهٽائيندا رهيا. الغرض گناهن جو بازار گرم رکيو ته الله عَزَّوَجَلَّ ۽ ان

جي رسول صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي ناراضگي جي صورت ۾ سواءِ حسرت ۽ ندامت جي ڪجهه هت نه ايندو، جنهن فرائض سان گڏوگڏ نوافل جي به پابندي ڪئي، رَمَضانُ المبارڪ کان علاوه نفلي روزا به رکيا، گلي گلي، شهر شهر نيڪي جي دعوت جون ڌومون مچايون، قرآنِ پاڪ جي تعليم نه صرف خود حاصل ڪئي بلڪ ٻين کي به ڏني، چوڪ درس ڏيڻ ۾ ڦڪائي محسوس نه ڪئي، گهر درس جاري رکيو، سنتن جي تربيت جي مدني قافلن ۾ باقاعدي سان سفر ڪرڻ سان گڏوگڏ ٻين مسلمانن کي به ان جي ترغيب ڏياري، روزانه مدني انعامات جو رسالو پري ڪري هر مهيني پنهنجي ذمہ دار کي جمع ڪرايو. اللهُ عَزَّوَجَلَّ ۽ ان جي پياري رسول صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي فضل و ڪرم سان ايمان جي سلامتي سان دنيا مان رخصتي ٿي ته ان شاء اللهُ ان جي قبر ۾ حشر تائين رحمتن جا دريا وهندا رهندا ۽ نور مصطفي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جا چشما جاري رهندا.

قبر میں لہرائیں گے تا حشر چشمے نور کے جلوہ فرما ہوگی جب طلعت رسول اللہ کی

(حدائق بخشش)

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

(بادشاهن جون هڏيون، ص 17)

منا منا اسلامي پائرو! سچي توبه ڪرڻ وارو گناهن کان پاڪ ڪيو ويندو آهي، جيئن ته فرمايو ويو: ته گناهن کان توبه ڪرڻ وارو ايئن آهي جيئن ان گناه ڪيو ئي نه.

هن مبارڪ رات ۾ الله تَبَارَكَ وَتَعَالَى ”بني ڪلب“ جي پڪرين جي وارن کان به وڌيڪ ماڻهن کي جهنم کان آزاد ڪندو آهي. ڪتابن ۾ لکيل آهي: ”قبيله بني ڪلب“ عرب قبيلن ۾ سڀ کان وڌيڪ پڪريون پاليندو هو، آه! ڪجهه بدنصيب اهڙا به آهن جيڪي ان شبِ براءت يعني چوٽڪاري واري رات به نه بخشيا ويندا. حضرت سَيِّدُنَا امام بِيَهَقِي شافعي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْكُلِّي ”فَضَائِلُ الْاَوْقَات“ ۾ نقل فرمائين ٿا: رسولِ اڪرم ، نُوْرٌ مُجَسَّمٌ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عبرت نشان آهي: ڇهه ماڻهن جي هن رات به بخشش نه ٿيندي: (1) شراب جو عادي (2) ماءُ پيءُ جو نافرمان (3) زنا جو عادي (4) قطع تعلق ڪرڻ وارو (5) تصوير ٺاهڻ وارو (6) چغل خور. (فضائل الاوقات ج ۱ ص ۱۳۰ حديث ۲۷ مكتبة المنارة، مكة المكرمة) ڪجهه ٻين روايتن ۾ مشرڪ، عداوت واري، قاتل، ڪاهن، جادوگر، تكبر مان پنهنجو پاڄامو يا شلوار مُرين کان هيٺ لٽڪائڻ واري، مسلمانن سان بغض ۽ ڪينو رکڻ واري جي لاءِ به هي وعيد آهي ته اهو اڄ جي رات مغفرت جي سعادت کان محروم رهندو آهي، تنهنڪري اسان سڀني کي گهرجي ته بيان ڪيل گناهن مان جيڪڏهن مَعَاذَ اللهِ عَزَّوَجَلَّ ڪنهن گناه ۾ ملوث هجڻ ته بالخصوص ان گناه کان ۽ بالعموم هر گناه کان هاڻي ئي توبه ڪري وٺون. (آقا جو مهينو، ص ۱، بنغي)

توبه تي استقامت جي لاءِ دعوتِ اسلامي جو مدني ماحول اپنائو.

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

اعتڪاف جي ترغيب

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَزَّوَجَلَّ رَمَضَانُ الْمُبَارَكُ جي مهيني جي آمد آمد آهي ۽ ان مبارڪ مهيني جي برڪتن جي ته ڇا ڳالهه آهي جو ان مهيني ۾ عبادت ڪرڻ ۽

نيڪين ۾ اضافو ڪرڻ جا موقعا گهڻا وڌي ويندا آهن. جيئن ته ان مهيني ۾ نيڪيون وڌائڻ ۽ پاڻ کي گناهن کان بچائڻ ۽ خوب خوب علم دين حاصل ڪرڻ جو هڪ بهترين ذريعو پوري رمضان جي مهيني يا آخري عشري جو اعتڪاف به آهي ۽ اعتڪاف جي فضليت جو اندازو ان حديث پاڪ سان لڳايو ته **أَمْرُ الْمُؤْمِنِينَ حَضْرَتِ سَيِّدُنَا عَائِشَةَ صَدِيقَهُ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا** کان روايت آهي سرڪار ابد قرار، شفيع روز شمار **صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** جو فرمان خوشبودار آهي: **مَنْ اعْتَكَفَ إِيْمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ** يعني جنهن شخص ايمان سان گڏ ثواب حاصل ڪرڻ جي نيت سان اعتڪاف ڪيو، ان جا گذريل تمام گناه بخشيا ويندا آهن“. (جامع صغير ص ۵۱۶ الحديث ۸۴۸۰)

منا منا اسلامي ڀائرو! ٿي سگهي ته هر سال نه ته زندگي ۾ ڪم از ڪم هڪ ڀيرو پوري رمضان المبارڪ جي مهيني جو اعتڪاف ڪيو وڃي، اسان جي پياري پياري ۽ رحمت واري آقا، مني مني مصطفيٰ **صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** الله **عَزَّوَجَلَّ** جي رضا جي لاءِ هر وقت تيار رهندا هئا ۽ خصوصاً رمضان شريف ۾ عبادت جو خاص اهمتمام فرمائيندا هئا. ڇو جو رمضان جي مهيني ۾ ئي شب قدر کي پوشيده رکيو ويو آهي، تنهنڪري ان مبارڪ رات کي تلاش ڪرڻ جي لاءِ پاڻ **صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** جن هڪ ڀيري پوري رمضان جو اعتڪاف فرمايو ۽ هئين به مسجد ۾ رهڻ تمام وڏي سعادت آهي ۽ معتڪف جي ته ڇا هي ڳالهه جو **رَضَاءُ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ** حاصل ڪرڻ جي لاءِ پنهنجي پاڻ کي تمام مصروفيتن کان فارغ ڪري مسجد ۾ اچي ترسندو آهي. فتاويٰ عالمگيري ۾ آهي، ”اعتڪاف جون

خوبيون بالڪل ظاهر آهن ڇو جو ان ۾ بانهو الله ﷻ جي رضا حاصل ڪرڻ جي لاءِ ڪُتِيَّةَ (يعني مڪمل طور تي) پنهنجي پاڻ کي الله ﷻ جي عبادت ۾ مُنهمڪ (نهایت مصروف) ڪري ڇڏيندو آهي ۽ ان تمام دنيا جي مصروفيتن کان ڪنارا ڪش ٿي ويندو آهي جيڪي الله ﷻ جي قُرب جي رستي ۾ رڪاوٽ ٿيندا آهن ۽ معتڪف جا سمورو وقت حقيقتَ يا حُڪمًا نماز ۾ گذرندا آهن. (ڇو جو نماز جو انتظار ڪرڻ نماز جيان ثواب آهي) ۽ اعتڪاف جو مقصود اصلي جماعت سان گڏ نماز جو انتظار ڪرڻ آهي ۽ معتڪف ان (فرشتن) سان مشابهت رکندو آهي جيڪو الله ﷻ جي حڪم جي نافرمانِي ناهن ڪندا ۽ جيڪو ڪجهه انهن کي حڪم ملندو آهي ان کي پورو ڪندا آهن ۽ ان سان مشابهت رکندا آهن جيڪي ڏينهن رات الله ﷻ جي تسبيح (پاڪي) بيان ڪندا آهن ۽ ان کان بيزار ناهن ٿيندا. (فتاويٰ عالمگيري ج ۱ ص ۲۱۲)

منا منا اسلامي پائرو! توهان ڏٺو ته اعتڪاف جي دوران ڪيتري قدر نيڪيون ڪرڻ جو موقعا ملندا آهن. اسان کي به هر سال نه ته ڪم از ڪم زندگي ۾ هڪ ڀيرو ان ادائي مصطفيٰ کي ادا ڪندي پوري رَمَضانُ المبارڪ جي مهيني جو اعتڪاف ڪرڻ گهرجي ۽ ٻين کي به ان جي ترغيب ڏيارڻ گهرجي. اِنْ شَاءَ اللهُ ﷻ دعوتِ اسلامي جي تحت پوري دنيا ۾ پوري رمضان جي مهيني جو ۽ آخري عشري جي سُنّت اعتڪاف جي ترڪيب ٿيندي، پاڪستان ۾ هن سال پوري مهيني جي اعتڪاف جي لاءِ 126 مقامات ۽ آخري عشري جي اعتڪاف جي لاءِ 4000 مقامات جو هدف آهي، سڀ کان وڏو اعتڪاف عالمي مدني مرڪز فيضانِ

مدينه باب المدينه (ڪراچي) ۾ ٿيندو، جنهن ۾ **إِنْ شَاءَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ** شيخ طريقت، امير اهل سنت **دَاعَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَه** به معتكف هوندا، **أَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَزَّوَجَلَّ** اعتكاف ۾ وضو، غسل، نماز، روزي ۽ بين شرعي مسائل سان گڏوگڏ مدني مذاڪرن جي ذريعي شيخ طريقت، امير اهل سنت **دَاعَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَه** کان ٿيندڙ سوالن جي دلچسپ جوابن جي معلومات جو وڏو خزانو هت ايندو آهي.

رحمتِ حق سے دامن تم آکر بھرو
مدني ماحول میں کر لو تم اعتكاف
سنئين سڪھڻے ڪے ليے آؤ تم
مدني ماحول میں کر لو تم اعتكاف

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

مدني عطيات جي ترغيب

دعوتِ اسلامي تبليغ قرآن و سنت جي عالمگير غير سياسي تحريڪ آهي، جنهن جو مدني پيغام هاڻي تائين ڪم و بيش 192 ملڪن تائين پهچي چڪو آهي، **أَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَزَّوَجَلَّ** دعوتِ اسلامي خدمتِ دين جي 97 شعبن ۾ مدني ڪم ڪري رهي آهي، صرف جامعة المدينه (لبنين و للبنات)، مدرسة المدينه (لبنين و للبنات)، مدرسة المدينه آن لائن (لبنين و للبنات) ۽ مدني چينل جا سالانه اخراجات ڪروڙن ۾ نه بلڪ اربين روپين ۾ آهن، دعوتِ اسلامي جي مدني ڪمن جي لاءِ زڪوة، صدقات، عطيات ڏيڻ سان گڏوگڏ پنهنجي رشتي دارن، پاڙي وارن، دوستن تي انفرادي

ڪوشش ڪري انهن کي به راهِ خدا ۾ خرچ ڪرڻ جا فضائل ٻڌائي
ڪري مدني عطيات جمع ڪريو. فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: صدقو
بُرَائي جا ستر دروازا بند ڪندو آهي، فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ:
صدقو بُري موت کي روڪيندو آهي.
اچو ته هڪ مدني بهار توهان جي گوش گذار ڪريان ٿو.

منهنجي بدمعاشيءَ جي عادت کيئن ختم ٿي؟

باب المدينه ڪراچي جي هڪ اسلامي ڀاءُ جي بيان جو خلاصو آهي
ته اڀرندڙ جوانيءَ ۽ سٺي صحت مون کي مغرور بڻائي ڇڏيو هو، نوان
نوان فيشنِي ڪپڙا سبرائڻ، ڪاليج ايندي ويندي بس جي ٽڪيٽ نه
ڏيڻ، ڪنڊيڪٽر گهري ته بدمعاشيءَ تي لهي اچڻ، رات دير تائين آواره
گردي ۾ وقت ضايع ڪرڻ، جُوا ۾ پيسا وڃائڻ وغيره هر طرح جو گناه
مون ۾ گهر ڪري ويو هو، والدين سمجھائي سمجھائي ٿڪجي پيا
هئا، مون بدڪار جي اصلاح جي لاءِ دعائون گهرندي گهرندي منهنجي
امڙ جون پنٺيون آليون ٿي وينديون هيون، اسان جي علائقي جو هڪ
اسلامي ڀاءُ ڪڏهن ڪڏهن سرسري طور تي دعوتِ اسلاميءَ جي
هفتيوار سنتن پرڻي اجتماع جي دعوت پيش ڪندا هئا، آءُ به ٻڌي
وساري ڇڏيندو هئس، هڪ پيري اجتماع واري شام انهيءَ اسلامي ڀاءُ
محبت پرڻي انداز ۾ زور ڀريو ته اڄ توهان کي هلڻو ئي پوندو، آءُ
تاريندو رهيس پر انهن نه مڃيو ۽ ڏسندي ئي ڏسندي انهن رکشا
روڪي ورتو ۽ وڏي منت سان ڪجهه اهڙي انداز ۾ ويهڻ جي

درخواست ڪئي جو هاڻي مون کان انڪار نه ٿي سگهيو، آءٌ ويهي رهيس ۽ اسان دعوتِ اسلامي جي پهرين مدني مرڪز جامع مسجد گلزار حبيب اچي پهتاسين، جڏهن دعا جي لاءِ بتيون وسايون ويون تڏهن مون سمجهيو ته اجتماع ختم ٿي ويو، آءٌ اٿيس، مون کي ڪهڙي خبر ته اچڻ وارا لمحا منهنجي تقدير ۾ مدني انقلاب برپا ڪندا، خير منهنجي ان محسن اسلامي پيءُ محبت پرڻي انداز ۾ سمجهائي ڪري مون کي ويڃڻ کان روڪيو، آءٌ وري ويهي رهيس، اونداه ۾ بلند آواز سان ذڪرُ اللهِ عَزَّوَجَلَّ جي آواز منهنجي دل جي دنيا بدلائي ڇڏي! خدا جو قسم! مون زندگيءَ ۾ ڪڏهن اهڙي روحانيت نه ڏني هئي نه ٻڌي هئي پوءِ جڏهن رقت انگيز دعا شروع ٿي ته اجتماع ۾ شرڪت ڪندڙن جي سڌڪن جا آواز بلند ٿيڻ لڳا، ايتري تائين جو مون جهڙو پٿر دل ماڻهو به اوچنگارون ڏئي روئڻ لڳو، مون پنهنجي گناهن کان توبه ڪئي ۽ دعوتِ اسلامي جي مدني ماحول جو ٿي ويس. (فيضانِ سنت، ص: ۴۴۳)

تمهين لطف آجائے گا زندگی کا
تزل کے گهرے گهرے میں تھے ان کی
یقیناً مقدر کا وہ ہے سکندر
قريب آ کے دیکھو ذرا مدنی ماحول
ترقی کا باعث بنا مدنی ماحول
حے خیر سے مل گیا مدنی ماحول

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀائرو! 15 شعبان جي روزي جي هڪ خاص اهميت

آهي، اچو ته ٻڌون ۽ روزو رکڻ جو ذهن بڻايون جيئن ته

15 شعبان جو روزو

حضرت سيدنا علي المرتضى كذمه الله تعالى وجهه الكريم كان مروى آهي ته
 نبي كريم، رؤف رحيم عليه افضل الصلوة والتسليم جو فرمان آهي: جڏهن پندرهنين
 شعبان جي رات اچي ته انهيءَ ۾ قيام (يعني عبادت) ڪريو ۽ ڏينهن ۾
 روزو رکو. بيشڪ الله تعالى سج لهڻ کان آسمان دنيا تي خاص تجلي
 فرمائيندو ۽ چونڊو آهي: ”آهي ڪو مون کان مغفرت گهرڻ وارو جو ان
 کي بخشي ڇڏيان! آهي ڪو روزيءَ گهرڻ وارو جو ان کي روزي
 ڏيان! آهي ڪو مصيبت ۾ ڦاٿل جو ان کي عافيت عطا ڪريان! آهي
 ڪو اهڙو! آهي ڪو اهڙو! ۽ اهو انهيءَ وقت تائين فرمائيندو آهي جو
 فجر جو وقت ٿي وڃي.“

(سنن ابن ماجه ج 2 ص 160 رقم الحديث 1388 دارالمعرفة بيروت)